

Advies van de sectorraad Media

Voorontwerp van decreet betreffende de radio-omroep en de televisie

Per brief van 16 juni 2008 vraagt de Vlaams minister bevoegd voor Media, de heer Geert Bourgeois, een advies over het voorontwerp van decreet betreffende de radio-omroep en de televisie. Het advies wordt gevraagd voor 10 juli 2008. In onderling overleg met het kabinet van de minister werd deze termijn verschoven naar vrijdag 11 juli, om 15 uur, voor een eerste versie, en maandag 14 juli, om 13 uur, voor het formele afgewerkte advies.

De sectorraad Media besprak het voorontwerp van decreet in vergaderingen van 26 juni 2008 en 8 en 10 juli 2008 en brengt volgend advies uit.

ADVIES

1. Aard en statuut van het voorliggende advies

Gelet op de uitermate korte termijn enerzijds, en de omvang en de impact van het voorontwerp van decreet anderzijds, mag duidelijk zijn dat de sectorraad niet over voldoende tijd heeft kunnen beschikken om een allesomvattend, punctueel, strategisch en op alle punten door de volledige sectorraad gedragen advies uit te brengen. Hoewel de sectorraad binnen de door de minister gestelde termijn toch nog verschillende vergaderingen heeft kunnen beleggen over dit voorontwerp van decreet, wenst de sectorraad Media te verduidelijken dat dit advies alleen een aantal algemene opmerkingen of aandachtspunten formuleert, alsook een overzicht geeft van de belangrijkste artikelsgewijze, factuele opmerkingen waartoe het voorontwerp van decreet aanleiding geeft. Over bepalingen waarrond bij gebrek aan tijd voor het organiseren van verder overleg geen volledige overeenstemming onder de leden van de sectorraad kon worden bereikt, zijn in bijgevoegd overzicht de ingestuurde schriftelijke opmerkingen van leden van de sectorraad weergegeven, met de specifieke vermelding van de belangen die zij vertegenwoordigen.

Verder wenst de sectorraad te benadrukken dat hij van oordeel is dat het voorliggende advies niet kan worden beschouwd als een advies in de zin van artikel 3, §2 1° van het decreet van 30 november 2007 houdende de oprichting van de Raad voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media. Wegens het belang van het voorliggende decreet, gaat de sectorraad Media ervan uit dat de Vlaamse Regering conform die bepaling de sectorraad nog om advies zal vragen. Tenslotte drukt de sectorraad de wens uit om ook bij het verdere verloop van het goedkeuringsproces van dit voorontwerp van decreet betrokken te blijven.

2. Algemene opmerkingen

2.1. De sectorraad Media wil constructief meewerken aan een tijdige en kwalitatieve omzetting van de richtlijn audiovisuele mediadiensten

Naast het feit dat de huidige mediadecreten wegens de vele wijzigingen het afgelopen decennium onsamenhangend en moeilijk toepasbaar of afdwingbaar zijn geworden, is één van de belangrijkste redenen voor de globale herziening ervan - zoals die in dit voorontwerp van decreet wordt doorgevoerd - de omzetting van de Europese Richtlijn 2007/65/EG van het Europees Parlement en de Raad van 11 december 2007 *betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten* (kort: richtlijn Audiovisuele mediadiensten). Hoewel deze richtlijn in principe slechts tegen december 2009 dient te worden omgezet in nationaal recht, is de sectorraad van oordeel dat het voor de Vlaamse omroepsector belangrijk is om de richtlijn zo spoedig mogelijk om te zetten.

2.2. De sectorraad Media is van oordeel dat een globale herziening een goede optie is, die echter niet mag leiden tot nieuwe rechtsonzekerheid

Precies wegens het onsamenhangende karakter van het begrippenapparaat en de bepalingen van de huidige mediadecreten, is de sectorraad van oordeel dat een grondige en globale herziening van het conceptuele kader van de mediadecreten - in het licht van de wijzigende economische en technologische karakteristieken van de sector - in beginsel een goede zaak is. Hierbij wil de sectorraad echter onderstrepen dat een snelle en globale herziening er niet mag toe leiden dat aan kwaliteit of rechtszekerheid wordt ingeboet. Het heeft geen zin om bestaande - historisch gegroeide - onduidelijke bepalingen te vervangen door nieuwe - vaak Europees geïnspireerde - onduidelijke bepalingen dan wel vast te houden aan de oude bepalingen (bvb. de vroegere bepalingen inzake radio- en televisiediensten) die niet zijn afgestemd op de nieuwe bepalingen.

De sectorraad is van oordeel dat de volgende principes cruciaal zijn om tot een goed en consistent begrippenapparaat te komen:

- er dient zuinig te worden omgesprongen bij het introduceren van begrippen of definities;
- definities dienen identiek, minstens zoveel mogelijk aan te sluiten bij de begrippen en interpretaties uit de Europese richtlijn
- en dienen consequent te worden doorgetrokken en toegepast doorheen het gehele decreet.

De sectorraad is van oordeel dat in het huidige voorontwerp van decreet heel wat gehanteerde begrippen niet aan deze vereisten voldoen, wat tot onduidelijkheid leidt. Ontbrekende definities moeten worden ingevuld, overbodige (vb. “omroep-programma” of “elektronische programmagids”) moeten worden geschrapt, gebrekkige definities (vb. “programma”) moeten worden aangepast, en het werken met synoniemen (vb. “ook wel ... genoemd”) dient vermeden te worden. Verder worden aan bestaande definities vaak stukken van nieuwe Europese definities toegevoegd, wat tot onverstaanbare begrippen leidt.

Een grondig nazicht van het begrippenapparaat en de consistente toepassing ervan doorheen de tekst is vereist om nieuwe rechtsonzekerheid te vermijden. De sectorraad Media is van oordeel dat de bijgevoegde lijst van artikelsgewijze opmerkingen (zie punt 3. “Artikelsgewijze opmerkingen”) in dat licht grondig dient te worden bekeken. Rechtszekerheid voor aanbieders en gebruikers van omroepdiensten en -netwerken moet een belangrijke doelstelling - en realisatie - van het nieuwe mediadecreet zijn.

In samenhang met de herziening van het begrippenkader, dient zeker ook de huidige structuur herzien te worden, aangezien algemeen geldende bepalingen en specifieke bepalingen vaak door elkaar lopen (bvb. de bepalingen inzake de Europese quotaregeling zijn ook op de VRT van toepassing en moeten onder de algemene bepalingen inzake omroepdiensten gebracht te worden). De heldere indeling van de richtlijn audiovisuele communicatie dient daarbij voor ogen gehouden te worden.

2.3. Redactionele onzuiverheid en afstemming tussen voorontwerp en memorie van toelichting

Naast voormeld onzuiver begrippenkader, bevat het voorontwerp van mediadecreet in zijn huidige vorm nog te veel onduidelijkheden en dubbelzinnigheden waardoor er nog te veel ruimte bestaat voor verschillende interpretaties. Bovendien bevatten de teksten nog heel wat slordigheden zoals tikfouten en foute verwijzingen. Aan al deze tekortkomingen dient te worden geredieerd om rechtsonzekerheid (of willekeur) te vermijden.

Verder is de sectorraad Media van oordeel dat de memorie van toelichting onvoldoende duidelijkheid brengt over de toepassing of interpretatie van het voorontwerp van decreet. Bovendien bestaat er tussen het voorgelegde voorontwerp van decreet en zijn memorie van toelichting niet steeds overeenstemming. In sommige gevallen spreken de beide elkaar zelfs geheel tegen (zie bijvoorbeeld artikel 95 van het voorontwerp van decreet en de memorie van toelichting daarbij). Ook op dit vlak verwijst de sectorraad Media voor een overzicht naar zijn artikelsgewijze commentaren (punt 3. “Artikelsgewijze commentaren”). De sectorraad Media is van oordeel dat een betere afstemming tussen het voorontwerp van decreet en zijn memorie van toelichting absoluut noodzakelijk is.

2.4. Afstemming mediadecreet met andere beleidsdomeinen en wetgeving

De sectorraad is van oordeel dat de voorliggende mediadecreten op sommige vlakken beter zouden moeten worden afgestemd op bestaande andere (vooral federale) wetgeving, zoals onder meer op het vlak van geschreven pers, recht van antwoord, internet, de wetgeving over diensten voor de informatiemaatschappij, mededingingsrecht, consumentenbescherming,

handelspraktijken, zelfregulering en de problematiek van graafrechten voor het aanleggen van netwerken. Overlappende of contradictoire wet- of regelgeving, procedures of regulatoren dienen in elk geval te worden vermeden.

Zo stelt de sectorraad zich bijvoorbeeld vragen bij de precieze verhouding tussen de Vlaamse Regulator voor de Media enerzijds, en de (federale) Raad voor de Mededinging anderzijds, op het vlak van de analyse van het concurrentiële karakter van de markten, of het ‘in kaart brengen van de mediaconcentratie’. Zowel voor de gebruikers als de aanbieders van (multi)media is het moeilijk werken met verschillende regelgeving en procedures over éénzelfde materie.

2.5. De sectorraad Media is voorstander van een getrouwe maar weloverdachte omzetting van de Europese Richtlijn

De sectorraad is van oordeel dat een getrouwe omzetting van de Richtlijn 2007/65/EG van het Europees Parlement en de Raad van 11 december 2007 een goed uitgangspunt is, teneinde te vermijden dat de Vlaamse omroepsector in een nadelige positie wordt geplaatst ten opzichte van mediabedrijven of –aanbieders in andere Europese lidstaten.

Elke afwijking of restrictievere interpretatie zal immers onvermijdelijk leiden tot het verstoren van het evenwicht dat in Europa beoogd werd en zal onmiddellijke gevolgen hebben voor de gehele audiovisuele sector, terwijl de slagkracht van de Vlaamse omroepen vaak reeds beperkt is ten gevolge van de kleine afzetmarkt. Daartegenover staat dat de omzetting van de richtlijn er niet mag toe leiden dat de bestaande bescherming van gebruikers (bijvoorbeeld: inzake bescherming van minderjarigen tegen commerciële communicatie of schadelijke inhoud) zou afnemen. In elk geval is de sectorraad van oordeel dat eventuele specifieke of striktere regelingen dan de bepalingen van de Richtlijn, duidelijk als zodanig moeten worden verwoord, en in de memorie van toelichting dienen te worden aangeduid en goed en omstandig moeten worden geargumenteed en afgewogen (zie bvb. de bespreking in punt 3 “Artikelsgewijze commentaren” inzake sponsorvermeldingen tijdens een programma, artikel 86).

2.6. De sectorraad Media is voorstander van transparantie en de juiste allocatie van verantwoordelijkheden

De sectorraad Media onderschrijft de doelstelling om meer transparantie en een preciezere allocatie van verantwoordelijkheden op de omroepmarkten na te streven en is van oordeel dat de invoering van een categorie ‘dienstenverdelers’ (die niet altijd eigen programma-inhoud produceren, of eigen netwerken uitbaten) daartoe nuttig kan zijn. Wegens het momenteel nog nieuwe en precaire karakter van deze rol, dringt de sectorraad erop aan om er niet alleen naar aanleiding van de goedkeuring van het voorliggende voorontwerp van decreet, maar ook in de toekomst er blijvend op toe te zien dat aan deze dienstenverdelers geen disproportionele verplichtingen worden opgelegd.

Wel merkt de sectorraad Media op dat het zogenaamde ‘drielagenmodel’ niet consequent is toegepast, aangezien de bepalingen in verband met (analoge) radiodiensten niet volgens die structuur zijn opgebouwd, wat doorheen de tekst geregeld tot onduidelijkheid leidt.

2.7. De sectorraad Media stelt zich vragen bij het soms onduidelijk gemaakte onderscheid tussen lineaire en niet-lineaire diensten

Hoewel de sectorraad zich bewust is van het feit dat het in het voorontwerp van decreet gemaakte onderscheid tussen lineaire en niet-lineaire diensten grotendeels voortvloeit uit de verplichtingen van de Europese richtlijn, stelt de sectorraad zich vragen bij de al dan niet bewuste optie voor dit onderscheid in een aantal concrete gevallen. Want - voorzover het vandaag de dag nog niet het geval is - zal het voor de mediagebruikers en -aanbieders van morgen niet duidelijk zijn waarom er in een lineaire mediaomgeving wel toepassing kan worden gemaakt van rechten zoals het recht van antwoord, het recht van mededeling, het recht van vrije nieuwsgaring en korte berichtgevingen, en in een niet-lineaire omgeving niet. De sectorraad Media is in ieder geval van oordeel dat het gemaakte onderscheid niet steeds duidelijk is dan wel consequent is doorgetrokken in het voorontwerp van decreet (bvb. artikel 99 e.v. geven geen uitsluitel inzake de toepassing van de bepalingen van het recht van antwoord ten aanzien van niet-lineaire diensten, minstens zijn de bepalingen hierop niet afgestemd). Zonder te willen pleiten voor het ondoordacht uitbreiden van elke bescherming in de lineaire omgeving tot de niet-lineaire omgeving, wil de sectorraad er toch op wijzen dat er voor sommige bepalingen zou kunnen worden geopteerd ze technologie-neutraler toe te passen.

2.8. Expliciteren van beleidsdoelstellingen, zoals het principe van vrijheid van informatie en mediapluralisme, aangezien het schaarsteargument steeds minder opgaat

De sectorraad Media is van oordeel dat de door het decreet nagestreefde doelstellingen (zoals het garanderen van de vrijheid van informatie, het nastreven van pluralisme in de media, de bescherming van minderjarigen en consumenten, leefbaarheid van de Vlaamse omroepsector) beter zouden moeten worden geëxpliciteerd.

In de huidige versie van het voorontwerp van decreet wordt het principe van de vrijheid van informatie of meningsuiting onvoldoende vooropgesteld, temeer aangezien allerlei niet-economische activiteiten in principe onder het toepassingsgebied van het nieuwe decreet zouden vallen als “omroepactiviteiten” (zie evenwel het standpunt van de sectorraad hieromtrent in punt 3. “Artikelsgewijze commentaren”). De sectorraad Media dringt er daarom op aan dat het principe van vrije meningsuiting of vrijheid van informatie (zowel voor niet-professionele als voor professionele aanbieders van informatie) expliciet aan het decreet als uitgangspunt zou worden toegevoegd, waarbij vervolgens de door het decreet opgelegde beperkingen ten aanzien van dat fundamentele recht op de vrijheid van meningsuiting en informatie en het verrichten van diensten in duidelijke regels dienen te worden geformuleerd en gemotiveerd. De beperkingen op deze fundamentele vrijheden dienen te sporen met de duidelijke beleidsdoelstellingen (zoals supra gesteld, de bescherming van minderjarigen bijvoorbeeld, enz.....)

Dit is des te belangrijker aangezien het schaarste-argument steeds minder opgaat en de omroepsector haar plaats binnen de media moet trachten te bewaren, nu via het internet allerlei meningen quasi in real-time en wereldwijd kunnen worden verspreid en draadloze technologieën steeds efficiënter omgaan met radiospectrum. In dat opzicht stelt de sectorraad Media zich de vraag of bepalingen zoals ‘may carry’ (die in essentie bepalen wat door een omroepnetwerk mag worden doorgegeven en wat niet) niet geheel achterhaald zijn en slechts een anachronisme uit de tijd dat de overheid - wegens schaarste - diende te bepalen wat wel

en wat niet op de kabel of radiofrequenties kwam. Een andere illustratie van hetzelfde fenomeen is het feit dat in de omroepsector een quasi absoluut verbod geldt op “politieke commerciële communicatie” terwijl dit niet geldt voor andere (bijvoorbeeld gedrukte) media. Zonder zich definitief uit te willen spreken, wil de sectorraad Media aandringen op een ruimer debat over de mogelijkheid en/of wenselijkheid hiervan.

2.9. Een evenwichtig, leefbaar en hoog kwalitatief Vlaams omroeplandschap

De sectorraad Media is van oordeel dat het nieuwe decreet maximaal dient te streven naar een evenwichtig, leefbaar en hoog kwalitatief Vlaams omroeplandschap. In dat landschap heeft elke speler zijn eigen taak en plaats.

Specifiek voor de regionale televisieomroepen schaft het voorontwerp van decreet een aantal bepalingen af die garanties bevatten op het vlak van de lokale of regionale gebondenheid van deze omroepen, op het vlak van de afwezigheid van een zuiver commerciële doelstelling en om het onafhankelijk en pluralistisch karakter ervan te waarborgen, in het bijzonder door de intentie om het vzw statuut niet langer op te leggen. De sectorraad Media betreurt deze evolutie en benadrukt dat ook de regionale omroepen zelf hiervoor geen vragende partij zijn.

Verder is het voorontwerp van decreet in de ogen van de vertegenwoordigers van Vlaamse audiovisuele productiesector een gemiste kans om bijkomende garanties op Vlaamse onafhankelijke producties te realiseren, terwijl de vertegenwoordigers van de radiosector van oordeel zijn dat het decreet onafhankelijke lokale en regionale radiostations in de verdrukking zou (kunnen) brengen.

Wat de omvang van de commerciële communicatie door de openbare omroep betreft, wil de sectorraad opmerken dat hij over onvoldoende tijd heeft beschikt om dit debat aan te gaan en zich op dit vlak dan ook heeft beperkt tot het maken van factuele opmerkingen (zoals bijvoorbeeld in verband met het principe dat de vrijheid van informatie als uitgangspunt moet gelden voor alle omroepen, inclusief de openbare omroep, zie art. 47).

De sectorraad Media vraagt zich af of voor dit voorontwerp een reguleringsimpactanalyse (RIA) en kindereffectenrapport (KER) is opgemaakt en dringt erop aan dit vooralsnog en met voldoende ernst te doen en hierover te kunnen beschikken.

2.10. Uniforme regulering als uitgangspunt, met respect voor eigenheid van de verschillende media-vormen

De sectorraad Media is van oordeel dat het uniform reguleren van de verschillende mediavormen het uitgangspunt dient te zijn, maar dat - rekening houdend met de eigenheid van de verschillende media - het noodzakelijk kan zijn om een verschillende regeling uit te werken. Deze keuzes dienen echter goed te worden overwogen en gemotiveerd.

Het voorliggende voorontwerp van decreet strookt op meerdere punten onvoldoende met deze principes en past een aantal bepalingen die in de Europese richtlijn over de audiovisuele mediadiensten enkel voor televisie gelden onverkort toe op radio.

Dergelijke aanpak brengt onvoldoende respect op voor de verschillende eigenheid van radio enerzijds en televisie anderzijds. Bijvoorbeeld wat betreft reclame-onderbrekingen van een

programma leidt dit tot onwerkbaar bepalingen en wat de bepalingen inzake sponsoring betreft, zou dit zelfs kunnen leiden tot een verhoging van het aantal sponsoringvermeldingen eerder dan een verlaging. De eigenheid van het medium radio dient voldoende in rekening te worden gebracht (zie het commentaar met betrekking tot artikel 46-97, onder c).

2.11. Vermijden van onnodige (nieuwe) administratieve overlast

Wat het opleggen van verplichtingen voor aanbieders of verdelers van omroepdiensten of –netwerken betreft, is de sectorraad Media van mening dat het voorontwerp van decreet geregeld voorbij lijkt te gaan aan de vaststelling dat de Vlaamse omroepsector zich qua kwaliteit op een heel hoog niveau bevindt.

In dat licht dient de overheid zich te onthouden van het opleggen van bijkomende (vaak ineffectieve, onafdwingbare of disproportionele) verplichtingen.

De sectorraad Media is van oordeel dat in de voorliggende versie van het voorontwerp van decreet geregeld aan aanbieders of verdelers van omroepdiensten of aan netwerkoperatoren onnodige administratieve verplichtingen worden opgelegd. Het spreekt voor zich dat dit dient te worden verholpen, vermits dit toch tot onnodige kosten voor marktspelers en de overheid leidt. Als voorbeelden hiervan verwijst de sectorraad Media naar de overbodige bepalingen inzake het maatschappelijk doel van de verschillende omroepdiensten en inzake de kennisgeving voor verschillende omroepdiensten, die immers de verplichting lijken te bevatten om elke wijziging van onder meer het programmaschema aan de Vlaamse Regulator voor de Media mee te delen. Vandaag wordt dit niet toegepast en het nut daarvan is moeilijk in te zien. Het zou proportioneler zijn om de plicht om wijzigingen mee te delen te beperken tot de relevantste informatie en voor het overige te bepalen dat aanbieders bijkomende informatie op vraag van de VRM moeten kunnen afleveren.

2.12. VRM

Wat de toezichthouder voor de Vlaamse mediamarkten betreft, is de sectorraad Media van oordeel dat het aangewezen is een aantal bijkomende procedurele bepalingen te voorzien in het licht van de rechten van de verdediging. Op dit vlak verwijst de sectorraad Media eveneens naar punt 3. “Artikelsgewijze commentaren”, waaronder de vraag om tegensprekelijk(er) debatten en naar het instellen van een echte (tijdige) beroepsmogelijkheid tegen de beslissingen van de VRM.

Daarnaast bestaat er binnen de sectorraad Media een ruime meerderheid van leden die er voorstander van is om de controle en het toezicht over de *inhoud* van de reclameboodschappen toe te kennen aan het bestaande orgaan (de Jury voor Ethische Praktijken inzake Handelsreclame). De vertegenwoordigers van de Gezinsbond en een onafhankelijk expert stellen dat de huidige samenstelling van de Jury voor Ethische Praktijken inzake Reclame onvoldoende garanties biedt met betrekking tot zijn maatschappelijk draagvlak en zijn van oordeel dat er mogelijk ook problemen zouden kunnen rijzen met betrekking tot de effectiviteit van het toezicht. Om aan dit laatste euvel tegemoet te komen, stellen de vertegenwoordigers van de omroepen dat zij zich decretaal willen engageren om de JEP-beslissingen na te leven en dat eventuele geschillen over de naleving aan de VRM zouden kunnen worden voorgelegd.

2.13. Overgangs- en opheffingsbepalingen

Tenslotte wenst de sectorraad Media er de aandacht op te vestigen dat er in de huidige versie van het voorontwerp geen overgangsbepalingen lijken te zijn opgenomen. Verder lijken ook de bestaande decreten niet expliciet te worden opgeheven, wat evenmin aangewezen is.

3. Artikelsgewijze commentaren

Deel I: algemene bepalingen en definities

Artikel	Opmerking
Art. 2, 2°	In deze definitie wordt verduidelijkt dat een televisieomroeporganisatie ook wel een aanbieder van televisiediensten wordt genoemd. De sectorraad vraagt zich echter af of de begrippen “televisieomroeporganisatie” en “aanbieder van televisiediensten” zonder meer met elkaar mogen worden gelijkgeschakeld. Bovendien is er daarnaast ook nog sprake van de “televisieomroep van de Vlaamse Gemeenschap”. In het voorliggende voorontwerp worden deze termen geregeld door elkaar gebruikt, wat tot verwarring kan leiden. Het is aangewezen te opteren voor één begrip en dit ook consequent te gebruiken.
Art. 2, 4°	Punt a) is in het enkelvoud geformuleerd, b) en c) in het meervoud. Voorstel: volledig art. 2, 4° in enkelvoud formuleren: <i>“(die uitgaat van een overheid (..), die uitgaat van een sociale of humanitaire vereniging of vereniging die behoort (..), die uitgaat van een door een openbaar bestuur erkende of gesubsidieerde culturele vereniging en die ertoe strekt haar culturele activiteiten (..)”</i>
Art. 2, 5°	Het begrip “uitzendingen van de radio-omroep en de televisie” is niet duidelijk en spoort niet met overige terminologie in voorontwerp. Begrip “uitzendingen van (..)” is ook niet gedefinieerd.
Art. 2, 8°	De sectorraad stelt vast dat “het enkel verdelen van inhoud van derden” als dienstverdelers gekwalificeerd wordt.
	De huidige definitie voorziet dat het aanbod van dienstenverdelers 1) omroepdiensten kan omvatten die door de persoon zelf worden aangeboden en/of 2) diensten die worden aangeboden door derden waarmee hij contractuele verhoudingen aanknoopt. Het is echter niet ondenkbaar dat een dienstenverdelers omroepprogramma’s van derden aanbiedt waarvoor hij geen contractuele verhouding heeft met de aanbieder van omroepdiensten. Het mag niet zo zijn dat indien er geen daadwerkelijke contractuele verhouding bestaat, de regels inzake dienstenverdelers niet langer van toepassing zouden zijn. Het is dan ook aangewezen het zinsdeel “waarmee hij contractuele verhoudingen heeft” te schrappen
	De verwijzing naar “en/of” is niet correct aangezien de aanbieder van alleen de eigen omroepdiensten, zoals de definitie verder bepaalt, geen dienstenverdelers is. De verwijzing naar “gratis” sluit de eventuele betalende (niet-) lineaire omroepdiensten zonder enige verdere motivering ten onrechte uit.
Art. 2, 10°	Deze definitie wordt in de Richtlijn niet weergegeven. De vraag kan gesteld in welke mate dit begrip dient gedefinieerd te worden aangezien dit mogelijk tot bijkomende interpretatieproblemen kan leiden.

Art. 2, 14°	Deel V van de ontwerptekst handelt over “Netwerken”. Dit deel is in principe van toepassing op aanbieders van elektronische communicatienetwerken. In die betekenis is bijvoorbeeld in artikel 43 en in artikel 171 evenwel sprake van netwerkoperator. Ofwel voegt men derhalve een definitie toe van netwerkoperator, te weten de rechtspersoon die een elektronisch communicatienetwerk aanbiedt. Ofwel definieert men het begrip “aanbieder van een elektronisch communicatienetwerk” in plaats van “het aanbieden van een elektronisch communicatienetwerk” en wordt dit begrip in deel V en in de gehele ontwerptekst ook consequent gebruikt.
Art. 2, 15°	De sectorraad vraagt zich af waarom in de definitie van dit begrip bepaald is dat signalen geheel of gedeeltelijk worden doorgegeven en stelt voor het zinsdeel “geheel of gedeeltelijk” te schrappen.
Art. 2, 17°	Kinderprogramma: definitie kan te eng, of te ruim gelezen worden. De sectorraad is van oordeel dat de verwijzing naar de kijkcijfers (die is te komen vervallen) beter behouden zou blijven. De vertegenwoordigers van gebruikers zijn bovendien van oordeel dat de definitie alle programma’s zou moeten omvatten waarvan het kijkerspubliek voor een significant gedeelte uit kinderen bestaat, afgaande op het kijkerprofiel voor het betreffende programma; naar hun mening dienen beperkingen niet alleen te gelden voor programma’s die bedoeld zijn voor kinderen, maar voor alle uitzendingen waar kinderen effectief naar kijken. De overige leden zijn het hier niet mee eens en merken op dat dit minstens moeilijk werkbaar is, vermits het effectieve kijkgedrag enkel a posteriori kan worden nagegaan.
Art. 2, 21°	De sectorraad gaat er vanuit dat in de de Memorie van Toelichting bij deze definitie de relevante overwegingen uit de richtlijn 2007/65/EG zullen worden aangehaald. In het bijzonder zijn de overwegingen 16, 17, 18 en 23 relevant. De verwijzing in de Memorie van Toelichting dat deze dienst een niet op televisie gelijkende dienst hoeft te zijn, stemt niet overeen met de richtlijn 2007/65/EG die juist stelt dat ze er wel op moeten lijken om als een niet-lineaire televisiedienst te kunnen worden beschouwd.
Art. 2,22°	De sectorraad adviseert deze definitie te schrappen. Hoewel uit de Memorie van Toelichting blijkt dat het de bedoeling is om het nieuwe decreet een ruimer toepassingsgebied te geven dan de Richtlijn Audiovisuele Mediadiensten door niet alleen radio te regelen, maar ook niet-economische diensten op te nemen, is het de vraag of dat ten aanzien van die laatste wel nodig is. Het voorontwerp bevat zelf het antwoord op die vraag doordat er slechts één regel van materieel recht (artikel 39) over de omroepactiviteiten gaat (en dan nog één die overbodig is, cfr. infra de commentaar betreffende de artikelen 38 en 39). De Richtlijn geldt vervolgens enkel voor “massamedia”, “dat wil zeggen die bedoeld zijn voor ontvangst door, en een duidelijke impact kunnen hebben op, een significant deel van het publiek (overweging 16 van de Richtlijn Audiovisuele Mediadiensten). Dit criterium ziet de Memorie van Toelichting over het hoofd. De vraag is waarom het voorontwerp dat criterium ten aanzien van niet-economische diensten laat vallen, maar het behoudt voor de economische diensten (een economische omroepdienst die zich richt tot een deel van het publiek is geen

	<p>“omroepdienst” in de zin van de Richtlijn Audiovisuele Diensten en het voorontwerp). Verder stelt de sectorraad zich vragen over mogelijke bevoegdheidsrechtelijke problemen op dit vlak.</p> <p>Subsidiar: weglaten van onduidelijke formulering “ook wel (...) genaamd”. In de definities moeten zo helder mogelijke formuleringen worden gebruikt die ertoe bijdragen de begrippen in de rechtspraak te kunnen hanteren. Omschrijvingen als “ook wel (...) genaamd” dragen daar niet toe bij, integendeel. Als het de bedoeling is om het begrip omroepactiviteit gelijk te stellen met radio-omroep en televisie, is dit overigens problematisch (cfr. infra) en lijkt dit op het oprekken van de notie radio-omroep en televisie.</p>
Art. 2, 23°	<p>De Europese richtlijn vermeldt niet dat deze diensten ook een culturele doelstelling of inslag kunnen hebben. De sectorraad Media stelt voor om in Vlaanderen het culturele aspect expliciet op te nemen, onder meer omdat de mediabevoegdheid precies deel uitmaakt van het beleidsdomein cultuur.</p> <p>Aangezien, in tegenstelling tot de definitie van “omroepactiviteit”, in de definitie van “omroepdienst” niet staat dat de dienst eveneens gericht kan zijn op “een deel van het publiek”, vermoedt de sectorraad dat dit om een vergetelheid gaat. Het dient uiteraard nog steeds om het criterium van “massamedia” te gaan.</p> <p>Het verdient, omwille van het evidente belang van deze definitie, aanbeveling de opbouw van deze definitie uit de Europese richtlijn over te nemen. Het duidelijk opsplitsen van enerzijds de dienst en de commerciële communicatie anderzijds is conform de definitie van de Richtlijn Audiovisuele Mediadiensten.</p> <p>Minstens dient de onduidelijke formulering “ook wel (...) genaamd” te worden weggelaten.</p> <p>Omdat het voorontwerp ook op radio betrekking heeft en de Richtlijn Audiovisuele Mediadiensten niet, dienen eveneens voor de duidelijkheid best afzonderlijke definities opgenomen voor audiovisuele - en auditieve omroepdiensten (en niet bij wijze van synoniem in een basisdefinitie van omroepdienst).</p>
Art. 2, 24°	<p>Er wordt voorgesteld deze definitie te schrappen. Een omroepprogramma is een lineair begrip uit de huidige gecoördineerde mediadecreten dat niet meer past in de nieuwe context. Het gebruik van deze term is ook verwarrend: quasi elk gebruik doorheen de tekst van het nieuwe ontwerpdecreet is beperkt tot de lineaire programmatie, terwijl uit de Memorie van Toelichting blijkt dat de term “omroepprogramma” ook kan slaan op de diensten op aanvraag. Bovendien is het gebruik van deze term overbodig. De term kan overal vervangen worden door de term “televisiedienst” of “radiodienst”, of omroepdienst waarbij dan gespecificeerd kan worden of men alleen de lineaire dienst dan wel ook de niet-lineaire dienst bedoelt. De definitie kan dus achterwege gelaten worden.</p> <p>Subsidiar: er dient duidelijk vastgelegd te worden dat het technisch samenstellen van omroepprogramma’s niet uitsluitend op één plaats hoeft te gebeuren. Dit kan verduidelijkt worden in de MvT.</p>
Art. 2, 26° en 27°	<p>De ontwerp tekst geeft een afzonderlijke definitie van productiehulp, maar brengt daardoor geen duidelijkheid. De sectorraad stelt voor om ter zake dezelfde aanpak te hanteren als de Europese richtlijn, maar wel het begrip “beperkte waarde” duidelijker te omschrijven om het onderscheid te maken tussen de gratis levering van goederen en diensten</p>

	<p>die wel/niet onder productplaatsing valt. Dit onderscheid dient dan ook gemaakt te worden in de definitie van productplaatsing zelf.</p> <p>De sectorraad stelt dan ook voor om artikel 2, 26° te schrappen en artikel 2, 27° te vervangen als volgt, waarbij eveneens rekening gehouden wordt met het feit dat krachtens artikel 92 productplaatsing uitsluitend van toepassing is op televisiediensten:</p> <p><i>“<u>productplaatsing</u>: elke vorm van audiovisuele commerciële communicatie die bestaat in het opnemen van of het verwijzen naar een product of dienst of een desbetreffend handelsmerk binnen het kader van een televisieprogramma, tegen betaling of soortgelijke vergoeding. Het tonen of vermelden van een product of dienst dat gratis werd geleverd, wordt enkel beschouwd als productplaatsing indien de waarde van het betrokken product of de betrokken dienst hoger is dan het hoogste bedrag van enerzijds 5% van het totale productiebudget van het betrokken televisieprogramma of anderzijds 2.500 euro, bedrag gekoppeld aan de index der consumptieprijzen.”</i></p> <p>De vertegenwoordigers van de gebruikers drukken er wel op dat dit niet mag leiden tot een “achterpoortje” voor het inlassen van allerlei nu niet toegelaten commerciële communicatie, zeker niet in kinderprogramma’s. Verder is de vertegenwoordiger van Test-Aankoop van oordeel dat na de verwijzing naar “audiovisuele” communicatie een bijkomende beperking tot ‘<u>televisieprogramma</u>’s’ niet meer opportuun is en pleit hij voor betere aansluiting bij de Europese definitie.</p>
Artikel 2,28°	<p>De toevoeging van het zinsdeel “alsook de additioneel meegestuurde informatie”, scheidt onduidelijkheid en doet vragen rijzen over de draagwijdte van die bepaling en het statuut van die meegestuurde informatie. Wat valt hieronder (geldt “teletekst” als een ‘voorbeeld’, of is teletekst een onderdeel van een omroepdienst? Waarom is in art. 2, 28° in fine enkel sprake van ‘origineel’ drama? Waarom kan dit bv. niet op een herhaling slaan?) en in welke mate zijn de bepalingen van het nieuwe mediadecreet hierop afzonderlijk van toepassing?</p> <p>De sectorraad adviseert ten eerste de schrapping van het zinsdeel “alsook de additioneel meegestuurde informatie” en voorts de toevoeging van het zinsdeel “<u>en waarvan de vorm en de inhoud vergelijkbaar zijn met die van televisie- of radio-uitzendingen</u>” om aan te sluiten bij de Europese definitie.</p>
Art. 2, 29° en 36°	<p>Het is niet wenselijk om een onderscheid te maken tussen radio-omroepnetwerken en televisieomroepnetwerken. Een radio-omroepnetwerk mag enkel radio-omroepsignalen brengen. In een convergerende markt is dat artificieel en is er risico op discriminatie op basis van technologie. Een gevolg zou kunnen zijn dat video via DVB-H technologie wél mag, maar via DMB-technologie niet. Bij kabelnetwerken wordt het onderscheid radio/televisie niet gemaakt. Beide begrippen moeten worden samengevoegd tot één begrip, bijvoorbeeld ether(omroep)netwerken.</p>
Art. 2, 30°	<p>In de Richtlijn is reclame een louter lineair begrip. In de voorgestelde definitie wordt weliswaar verwezen naar “in een televisie- of radio-uitzending uitgezonden boodschap”, maar de term “televisie- of radio-uitzending” wordt in tegenstelling tot in de RL niet gedefinieerd en aldus uitdrukkelijk gelijkgesteld met een lineaire omroepdienst.</p>

	<p>Voorstel van nieuwe definitie: <i>“reclame: de audiovisuele of auditiële boodschap van een publieke of particuliere onderneming of natuurlijke persoon – in welke vorm dan ook – in verband met de uitoefening van een commerciële, industriële, ambachtelijke activiteit of van een beroep, ter bevordering van de levering tegen betaling van goederen of diensten, met inbegrip van onroerende goederen, rechten en verplichtingen, die tegen betaling of soortgelijke vergoeding dan wel ten behoeve van zelfpromotie in een lineaire omroepdienst wordt uitgezonden”.</i> De vertegenwoordigers van de gebruikers zijn echter van mening dat deze definitie ook de niet-lineaire diensten zou moeten omvatten.</p>
Art. 2, 31°	<p>De Richtlijn Audiovisuele Mediadiensten laat de Lidstaten toe het begrip “effectieve controle” te definiëren. Dit is niet nodig, voor zover in de Memorie van Toelichting verduidelijkt wordt dat het feit dat een dienstenverdelers in zijn totaal aanbod aan niet-lineaire diensten mogelijk (mee) de organisatie van dat totaalaanbod in een catalogus over de verschillende niet-lineaire diensten heen bepaalt, die dienstenverdelers nog geen redactionele verantwoordelijkheid geeft over de verschillende onderscheiden niet-lineaire diensten, laat staan als aanbieder van die verschillende niet-lineaire diensten kan worden beschouwd.</p>
Art. 2, 38°	<p>Het is opmerkelijk dat verwezen wordt naar het begrip “reclame” in deze definitie. Immers, zowel in de bespreking van de decreten betreffende radio-omroep en televisie, als in de beschikkingspraktijk van de Vlaamse Regulator voor de Media, wordt een duidelijk onderscheid gemaakt tussen twee soorten van zelfpromotie, met name enerzijds de uitzending van zelfpromotie in de vorm van boodschappen en anderzijds zelfpromotie in de vorm van reclame. Indien dit een wijziging ten aanzien van het verleden betekent, dient de impact hiervan op de huidige praktijken verder bekeken worden (cfr. o.a. infra, bij artikel 74).</p>
Art. 2, 39° en 40	<p>Aan deze definitie zou het woord “draadloos” moeten worden toegevoegd, zolang er een kabelkopstation of een internetserver ook onderworpen aan een zendvergunning.</p>
Art. 2, 40° tot 42°	<p>Er is een definitie nodig voor “verzorgingsgebied” wat de lokale aanbieders van radiodiensten betreft, zodat die definitie als ankerpunt kan gebruikt worden bij discussies over het etherzendgebied of het netwerkzendgebied. Een betere link met de technische kant is noodzakelijk voor lokale radio. Zendgebied is de gemeente opgegeven in de het oorspronkelijke frequentieplan Voorstel: 40° zendapparatuur: <i>ieder apparaat dat geheel of gedeeltelijk bestemd is om naar het publiek signalen van omroepdiensten uit te zenden;</i> 41° zendgebied: <i>het gebied waarbinnen de lokale radio-omroeporganisatie (of lokale aanbieder van radiodiensten) een ontvangst moet kunnen genereren die conform is met de gangbare technische zoals bepaald door de International Telecommunications Union (ITU-R 412); Het zendgebied is het verzorgingsgebied.</i></p>

	<p>42° zendvergunning: vergunning voor de exploitatie van ieder apparaat dat is bestemd om signalen van omroepdiensten als vermeld in punt 39°, uit te zenden.</p> <p>Het begrip verzorgingsgebied komt ook voor in de regelgeving over de regionale aanbieders van televisiediensten, waar het andere betekenis heeft.</p>
Diverse	<p>De sectorraad Media vraagt om in het deel over commerciële communicatie een regeling te voorzien voor allerlei vormen van “nieuwe reclame”, zodat hieromtrent mogelijk een duidelijk begrippenkader nodig is, waarbij gebruik kan worden gemaakt van de Interpretatieve Mededeling van de Europese Commissie daaromtrent.</p>
	<p>Toevoegen definitie van het begrip “redactiestatuut” zodat het hebben van een redactiestatuut aan een aantal minimale voorwaarden moet beantwoorden of minimaal een aantal componenten moet bevatten (alternatief: voorwaarden waaraan redactiestatuut moet voldoen vast te leggen bij Besluit van de Vlaamse Regering). Mogelijke definitie: <i>“redactiestatuut: is een schriftelijk referentiekader dat de onderlinge verhoudingen vastlegt tussen redactie, hoofdredactie en directie. Het garandeert de onafhankelijke werking van de redactie ten opzichte van de aanbieder van de omroepdienst”</i>.</p> <p>De vertegenwoordiger van de beroepsjournalisten wil deze definitie verder aangevuld zien met een verwijzing naar een redactieraad en de link naar informatieprogramma’s. De overige leden van de sectorraad kunnen hem daarin niet bijtreden.</p>
	<p>Toevoegen van definities die verder in het mediadecreet voorkomen, maar nog niet in artikel 2 vermeld staan, zoals het begrip “sluikreclame” uit artikel 50.</p>
Art. 2, toevoeging (VOTP)	<p>De vertegenwoordiger van de onafhankelijke producenten (VOTP) is van oordeel dat er een definitie ontbreekt van “onafhankelijke producenten”. Deze definitie moet volgens hen niet alleen rekening houden met het criterium van “eigendom van het productiehuis” doch ook met dat van het “behoud van secundaire rechten”. De vertegenwoordiger van de onafhankelijke producenten is van oordeel dat het criterium van “behoud van secundaire rechten” van groot belang is voor de ondersteuning en het voortbestaan van de Vlaamse onafhankelijke televisieproductiemarkt. Dit zal volgens hen immers bijdragen tot een sterke, dynamische en onafhankelijke productiemarkt die in staat is competitief te zijn, zowel nationaal als internationaal. Concreet stellen zij volgende definitie voor: <i>“Onafhankelijk producent: een onafhankelijk producent is een producent die ten aanzien van de aanbieder van televisiediensten enerzijds een autonome werking voert en anderzijds een billijk aandeel van de secundaire exploitatierechten behoudt”</i>.</p> <p>Een aantal leden deelt de bezorgdheid waaruit deze opmerkingen volgen, maar is er geen voorstander van om dit decretaal te bepalen.</p>

Deel II: De Openbare Omroep van de Vlaamse Gemeenschap

Art. 8 c)	Vraag om duidelijker te definiëren wat “ernstige concurrentieverstoringen” zijn.
Art. 18 § 2 en 3	Deze bepalingen horen in decretaal kader i.v.m. Raad CJSM, inzonderheid ivm de werking van de sectorraad Media.
Art. 26	Rekening houdend met de verzelfstandiging van het zenderpark, waarvan de opbrengsten bestemd zijn voor initiatieven die inspelen op de mogelijkheden die digitalisering biedt, en meer bepaald ook DIVA (de digitalisering van het VRT-archief), is de sectorraad van oordeel dat, voor zover dit toegelaten wordt krachtens de beschikking van de Europese Commissie, best een paragraaf wordt toegevoegd die dergelijke opbrengsten buiten de 10 % regel houden. Concreet stelt de sectorraad voor dit artikel aan te vullen met een paragraaf 5, die als volgt luidt: <i>“De paragrafen 1 tot en met 3 zijn evenmin van toepassing op de opbrengsten die voortvloeien uit de verzelfstandiging van het zenderpark waarvan de opbrengsten bestemd zijn voor initiatieven vastgelegd in artikel 35, § 3, tweede lid, van de beheersovereenkomst 2007-2011.”</i>
Art. 27, §3	De verwijzing in artikel 27, § 3, eerste regel naar artikel 13, § 1, 5°, moet 13, § 1, 6° zijn.
Art. 29 (VVJ)	De vertegenwoordiger van de beroepsjournalisten (VVJ) vraagt de volgende toevoegingen: <ul style="list-style-type: none"> - §1 bij de deontologische code: een expliciete verwijzing naar de VVJ. - afdwingbaarheid van het redactiestatuut. - verwijzing naar de twee grote internationale codes met betrekking tot deontologie. De sectorraad media stelt vast dat er over dit punt geen overeenstemming kan worden gevonden
Art. 30	Art. 30, § 1, eerste zin, - het huidige artikel 25 van de gecoördineerde mediadecreten - is een bepaling die licht gewijzigd werd door het decreet van 19 mei 2006. De oude bepaling “De Vlaamse regering wijst een gemeenschapsafgevaardigde aan die er erop toeziet dat de openbare omroepopdracht wordt uitgevoerd conform de wetten ...” werd met genoemd decreet van 19 mei 2006 vervangen door “De Vlaamse regering wijst een gemeenschapsafgevaardigde aan die er erop toeziet dat de VRT zijn activiteiten uitvoert conform de wetten .....”. De sectorraad media vraagt zich af of het de bedoeling was de oude tekst opnieuw in te voeren.
Art. 34 §2	In de DROT wordt gesteld dat mededelingen “slechts eenmaal [worden] uitgezonden”. Hierover kwam discussie, waarna het “een keer per medium” werd. Nu maakt men er “een keer per net” van. De openbare omroep pleit voor behoud van de frase “eenmaal per medium”. [...] Door deze toevoeging wordt de VRT verplicht om een regeringsmededeling niet éénmaal kosteloos uit te zenden, maar 7 keer op radio, 3 keer op televisie. Dit kan niet de bedoeling zijn. De sectorraad Media stelt daarom volgende wijziging voor: de toevoeging “per net” dient vervangen te worden door “per medium”.

Deel III: Verplichtingen voor radio-omroep en televisie

Titel	De titel van deel III is “Verplichtingen voor radio-omroep en televisie”. Nochtans worden in deel III meer dan de “verplichtingen” behandeld. De sectorraad suggereert als titel “Radio-omroep en televisie”.
Art. 38 – 39	<p>Zowel artikel 38 als 39 worden best weggelaten: het voegt niets toe aan het bestaand recht dat uiterst gedetailleerde wetten ter zake bevat zodat dit artikel rechtsonzekerheid creëert.</p> <p>Voor zover omroepactiviteiten zich kunnen situeren buiten het domein van de “radio-omroep en de televisie”, is deze bepaling problematisch vanuit het perspectief van de bevoegdheidsverdeling, want de gemeenschappen zijn enkel bevoegd voor de materie betreffende “radio-omroep en televisie”, rebus sic stantibus. Het komt de gemeenschapswetgever niet toe activiteiten te reguleren die niet als “radio-omroep en televisie” te beschouwen zijn (cfr. ook supra art. 2, 22°).</p> <p>Bovendien leidt de introductie van het begrip omroepactiviteiten tot verwarring in relatie tot de afbakening met omroepdiensten en is er, naast de verklaring dat de omroepactiviteiten vrij zijn etc., maar één normatieve, materieelrechterlijke bepaling, nl. dat deze activiteiten niet mogen aansporen tot haat. Een dergelijke bepaling is enerzijds te vaag, maar bovendien overbodig wegens reeds vervat in de bijzondere wetgeving i.v.m. bestraffing van racisme en xenofobie en de wet inzake bestrijding van discriminatie. Overigens is krachtens art. 217 § 3, lid 1 de VRM dan bevoegd om toezicht uit te oefenen op deze verbodsbepaling i.v.m. aanzet tot haat via omroepactiviteiten die geen omroepdiensten zijn, waardoor dus de bevoegdheid van de VRM wordt uitgebreid tot buiten het domein van de omroepdiensten. Volgens de sectorraad Media is dit een onwenselijke ontwikkeling, los van de haalbaarheid ervan.</p> <p><u>Subsidiair</u>: dient minstens de vraag gesteld hoe dit artikel zich verhoudt tot bestaand(e) recht(spraak) en dat de aanbieders van omroepdiensten niet verantwoordelijk kunnen worden gesteld voor uitspraken van derden, zoals een geïnterviewde in een nieuwsuitzending. Dit dient best verduidelijkt te worden in de Memorie van Toelichting.</p> <p>Het voorstel van de sectorraad is dus om deze artikelen in verband met omroepactiviteiten te schrappen. Het decreet regelt dan ook in die optiek enkel “de omroepdiensten”. Het idee vervat in artikel 38 zou dan het uitgangspunt zijn wat de omroepdiensten betreft. Het artikel zou als volgt kunnen luiden:</p> <p><i>Art. 38 § 1. “Omroepdiensten zijn vrij en kunnen onder voorbehoud van hetgeen hierna is bepaald, aan geen enkele vormvereiste of voorafgaande controle worden onderworpen. De uitoefening van deze vrijheid kan enkel worden beperkt onder de voorwaarden van artikel 10 van het Europees Verdrag inzake de Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, in het bijzonder ter bescherming van de menselijke waardigheid en van minderjarigen, ter vrijwaring van een pluralistisch medialandschap en in het licht van</i></p>

	<p><i>technologische beperkingen inherent aan de communicatiemiddelen.</i></p> <p><i>De Vlaamse Regulator voor de Media verzekert als onafhankelijke instantie de uitoefening van deze vrijheid onder de voorwaarden bepaald bij dit decreet.”</i></p>
Art. 40	<p>Eerste lid: formulering “in de omroepdiensten” is niet accuraat. Allicht is bedoeld “in de programma’s van de omroepdiensten” (voor definitie zie art. 2, 24°; voor huidige tekst het huidige artikel 111 bis DROT).</p> <p>De vertegenwoordiger van de beroepsjournalisten stelt voor om hier een koppeling te maken naar het redactiestatuut. De sectorraad vindt geen overeenstemming over de wenselijkheid hiervan en merkt op dat deze bepalingen in principe ook van toepassing zijn op de openbare omroep, terwijl die over een apart redactiestatuut beschikt.</p> <p>De tweede zin van alinea 1 legt een non-discriminatieplicht op in het programma-aanbod. Het lineaire programmaschema mag inderdaad geen aanleiding geven tot discriminatie. De omroep kan zijn lineaire schema evenwichtig samenstellen. Voor de samenstelling van het niet-lineaire aanbod is de omroep echter afhankelijk van allerlei externe factoren zoals de intellectuele rechten. Het niet-lineaire aanbod is om die reden dikwijls maar een selectie van het evenwichtige lineaire schema. Een omroeporganisatie kan dan ook niet de garantie geven dat zijn niet-lineaire programmatie steeds evenwichtig is samengesteld. Dit artikel van toepassing maken op het gehele aanbod kan dan ook tot problemen leiden. Daarom dient de tweede zin te spreken van “het programma-aanbod van de lineaire omroepdiensten”.</p>
Art. 42	<p>In de titel van Hoofdstuk II wordt enkel verwezen naar “Specifieke bepalingen aangaande de bescherming van minderjarigen bij het bekijken van lineaire en niet-lineaire televisiediensten” terwijl in de daaropvolgende artikelen soms ook naar aanbieders van radiodiensten verwezen wordt. Bovendien dient de Memorie van Toelichting met betrekking tot dit hoofdstuk grondig te worden herzien, nu de toelichting bij de artikelen niet steeds overeenstemt met de inhoud ervan.</p> <p>De sectorraad is van oordeel dat art. 42 verder dient uitgewerkt te worden met het oog op het realiseren van een uniformer classificatiesysteem. Voor de invulling wordt verder verwezen naar het advies van de toenmalige Vlaamse Mediaraad 2006/1 houdende de “haalbaarheid en de meerwaarde van de invoering van een systeem van Kijkwijzer voor de Vlaamse omroepen”, waarin werd voorzien dat de overheid zou optreden bij gebreke van een afdoend zelfregulerend mechanisme. De vertegenwoordigers van de gebruikers dringen aan op een media-neutralere benadering van de problematiek van classificatie van en toegang tot informatie voor minderjarigen en op bijkomende tools om het voor ouders mogelijk te maken bewuste keuzes te maken op dit vlak en verwijzen daarbij onder meer naar problemen in verband met het internet.</p> <p>De vertegenwoordigers van de omroepsector en de aanbieders van netwerken zijn echter van oordeel dat er zich wat hen betreft geen probleem stelt, dat de huidige zelfregulerende initiatieven volstaan en er dus geen nood is</p>

	om verder regulerend op te treden.
Art. 43	Eerste regel: “netwerkoperator”. Zie opmerkingen i.v.m. definities. Art. 43: vereiste van “ten minste tweemaal een inbreuk gepleegd” is onduidelijk. Door wie is die inbreuk dan vastgesteld? Of is de vereiste dat de VRM al eerder in een periode van twaalf maanden jaar een inbreuk in een beslissing heeft vastgesteld? Dan moet dit als eis worden gesteld. De VRM kan immers niet met soort terugwerkende kracht (na periode van 15 dagen, zie art. 218 §3) het plegen van inbreuken vaststellen. En volgens het huidige decreet kan de VRM dit overigens niet ambtshalve. De toepassing van art. 43, tweede lid is dus ook problematisch. Verder: moet die beslissing definitief zijn geworden vooraleer er een voorlopige schorsing komt? Een schorsing is namelijk een verregaande ingreep.
Art. 44	Artikel 44 lijkt de verantwoordelijkheid af te wentelen op de aanbieders van niet-lineaire diensten, maar de bescherming van minderjarigen is een gedeelde verantwoordelijkheid van iedereen die in de keten betrokken is. Het decreet zou daarom maatregelen moeten bevatten die beter toegespitst zijn op de verantwoordelijkheid van elke partij in de keten en op de effectieve controle die zij kan uitoefenen. Zo zou onder meer kunnen worden gedacht aan de verplichting voor omroepdiensten dan wel de dienstenverdelers om kijkers regelmatig te informeren over de toegankelijkste instrumenten die op het moment op de markt zijn. De vertegenwoordigers van de gebruikers stellen immers dat het invoeren van procedures voor leeftijdscontrole voor niet-lineaire diensten almaar belangrijker zal worden. Op dat vlak moet het ontwerpdecreet volgens hen bindende normen in het leven roepen. Filter- en blokkeermogelijkheden zijn nuttige toezichtinstrumenten voor ouders en andere verantwoordelijken. In haar evaluatierapport over de aanbeveling van de Raad inzake de bescherming van minderjarigen en mensenrechten toont de Commissie aan dat er amper lidstaten zijn die de programmamakers hebben opgelegd hun gebruikers te informeren over filter- en quoteersystemen.
Art. 45 (VRT)	De VRT is van oordeel dat de toevoeging van het zinsdeel aan artikel 45, 2de lid: “noch op de promotie van een lidmaatschap van dergelijke verenigingen” beter zou worden geschrapt. Minstens zou het woord “onrechtstreeks” in dat verband moeten worden geschrapt. De vertegenwoordigers van de Private Omroepfederatie delen deze mening echter niet.
Art. 46 - 97	a) het uitgangspunt De sectorraad heeft vragen bij de globale aanpak van dit hoofdstuk en is van oordeel dat er geen duidelijk basisprincipe is. Het is aangewezen om de bepalingen van dit hoofdstuk qua aanpak op elkaar af te stemmen, vertrekkend vanuit het algemene principe dat wat niet (expliciet) verboden is, is toegelaten. Dit principe (dat eigenlijk een specifieke uitdrukking is van het beginsel van vrijheid van meningsuiting) zou overigens ook expliciet op de VRT van toepassing moeten zijn (uiteraard met de mogelijkheid om voor de openbare omroep specifieke beperkingen op te leggen).

Artikel 46 gaat thans nog uit van een machtiging om commerciële communicatie uit te zenden. Hoewel het principe van de machtiging binnen Europa eigenlijk achterhaald is – zoals ook blijkt uit overweging 15 van de Richtlijn Audiovisuele Mediadiensten – en dus best geschrapt wordt, dringt de sectorraad er minstens op aan dat (als een tweede lid) wordt bepaald: *“Aanbieders van omroepdiensten zijn in toepassing van artikel 10 van het Europees Verdrag inzake de Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden vrij in het op enige wijze uitzenden, organiseren, opnemen, exploiteren en/of voeren van de commerciële communicatie, met uitzondering van de beperkingen en verplichtingen die in dit hoofdstuk worden vastgelegd.”* [...]

De sectorraad is van oordeel dat de voorliggende bepalingen onvoldoende duidelijkheid brengen en er bijgevolg zullen toe leiden dat geen verbetering kan komen in de verhouding van de omroepen met de Vlaamse Regulator voor de Media, wat zij als een gemiste kans zien.

b) structuur

Wat de structuur betreft, stelt de sectorraad de volgende wijziging voor, naar analogie met de RL resp. het voorstel tot omzetting van deze RL door de Franstalige gemeenschap:

- (1) een basispakket van regels voorzien, die op alle commerciële communicatie van toepassing is, ongeacht via welke omroepdienst deze wordt aangeboden (cfr.infra inzake artikel 48 -72).
- (2) een set van regels voorzien die van toepassing is op commerciële communicatie via lineaire en niet lineaire televisiediensten. Hier horen de regels inzake sponsoring, productplaatsing en de eventuele bepalingen in verband met interactieve en virtuele commerciële communicatie thuis.(cfr infra)
- (3) een set van regels voorzien die enkel van toepassing is op commerciële communicatie via lineaire televisiediensten. Hier horen naar analogie met de Richtlijn de regels m.b.t. televisiereclame en telewinkelen thuis.
- (4) een aparte set van regels voorzien die enkel van toepassing is op commerciële communicatie via lineaire radiodiensten. Hier horen dan de regels thuis mbt radioreclame.

Bovendien is een betere afstemming vereist met reeds bestaande wetgeving, zowel op het Europese als op het federale niveau (bijvoorbeeld in verband met reclame voor alcohol of andere schadelijke producten). Voorzover Europese regels al zijn omgezet, of niets nieuws toevoegen, dienen zij te worden vermeden om verwarring en onduidelijkheid te vermijden.

	<p>c) onderscheid radio en televisie</p> <p>De sectorraad merkt op dat het onderscheid tussen radiodiensten en televisiediensten in de regeling inzake commerciële communicatie niet voldoende is doorgetrokken en stelt daarom het volgende:</p> <ol style="list-style-type: none"> 0. Gelet op de specificiteit van het medium radio, is het niet aangewezen om de regels uit de Richtlijn Audiovisuele mediadiensten (zoals de titel van de richtlijn zelf aangeeft, specifiek voor televisiediensten geschreven) zonder meer op radio toe te passen. Het is evenmin aangewezen om dit medium stringent te regelen. 1. Het is aangewezen om enkel radioreclame aan regels te onderwerpen. Op de andere vormen van commerciële communicatie in radiodiensten zijn enkel de algemene set van regels toepasselijk. 2. Om de leesbaarheid van de tekst te vergemakkelijken is het eveneens aangewezen om de structuur van het gehele hoofdstuk mbt commerciële communicatie aan te passen zodat uit deze structuur eveneens blijkt welke regels op welke omroepdiensten van toepassing zijn (zie opmerking hierboven).
	<p>De sectorraad is van oordeel dat het huidige voorontwerp een te strikte regeling van radioreclame bevat.</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Het is aan te bevelen om radioreclame enkel te regelen daar waar dit strikt noodzakelijk is. Minstens mag radioreclame niet strikter geregeld worden dan televisiereclame. 2. Het is dan ook beter om voor radio louter een kwantitatieve beperking in te lassen en vrij te laten wanneer de radioreclame wordt geprogrammeerd. <p>Concreet stelt de sectorraad, naast de algemene bepalingen van toepassing op de inhoud van commerciële communicatie, volgende bepalingen voor met betrekking tot radioreclame:</p> <p><i>“Art. 82. Radioreclame moet duidelijk herkenbaar zijn en moet kunnen worden onderscheiden van redactionele inhoud. Radioreclame moet met akoestische middelen van andere onderdelen van het programma worden gescheiden.</i></p> <p><i>Art. 83. Radioprogramma’s mogen worden onderbroken voor reclame. Daarbij moet rekening worden gehouden met de natuurlijke pauzes in het programma, en mag er geen afbreuk worden gedaan aan de rechten van de rechthouders.</i></p> <p><i>Art. 84. Radioreclame voor alcoholhoudende dranken mag niet worden uitgezonden in het reclameblok net voor of net na kinderprogramma’s”.</i></p> <p>Een vertegenwoordiger van de gebruikers meldt niet te kunnen instemmen met de schrapping van de onderbreking van kinderprogramma’s voor reclame (zie het huidige artikel 84 terwijl dit volgens de Private Omroepfederatie en de openbare omroep nu net een problematische bepaling is voor kidsradio’s die non-stop muziekprogramma’s wensen uit te zenden).</p>

<p>Art. 46 – 97 (VOTP)</p>	<p>VOTP is voorstander van de versoepeling van de reclameregels, op voorwaarde dat de vrijgekomen reclame-inkomsten ook daadwerkelijk worden aangewend voor de productie van lokale kwalitatief hoogstaande televisieprogramma's.[...] VOTP vindt dan ook dat er in het voorontwerp van decreet een bepaling moet worden opgenomen die dergelijke bestedingsplicht waarborgt waarbij de Vlaamse Regulator voor de Media een en ander kan verifiëren.</p> <p>De bezorgdheid over het streven naar kwaliteit en bestedingsplicht wordt gedeeld door een vertegenwoordiger van de gebruikers (Gezinsbond).</p>
<p>Art. 46</p>	<p>Artikel 46 stelt het verbod op politieke reclame in. Dit wordt in de Memorie van Toelichting verantwoord door te stellen dat men onafhankelijk van politieke invloeden moet kunnen opereren. Een meerderheid van de leden van de sectorraad (waaronder niet de vertegenwoordigers van de dagbladen en de vertegenwoordigers van de gebruikers) is van oordeel dat deze doelstelling reeds door andere clausules is gegarandeerd (onder andere de verplichtingen inzake non-discriminatie en politieke en ideologische onpartijdigheid). Bovendien vinden deze delegaties dat het verbod enkel instellen voor omroepdiensten, discriminatoir is ten opzichte van de andere media (zie onder andere de printmedia of de specifieke decreetwijziging die politieke reclame voor politici via websites mogelijk maakte). Zij zijn dan ook voorstander om deze bepaling te schrappen, te meer daar dit een aangelegenheid is die de bevoegde regelgever, indien gewenst, in zijn verkiezingsregelgeving dient op te nemen. Wel is de sectorraad van oordeel dat deze 'politieke reclame' in ieder geval in de reclameblokken zou moeten worden gegroepeerd.</p> <p>De sectorraad Media is erover akkoord dat het interessant zou zijn hierover een ruimer debat te kunnen voeren.</p> <p>Subsidiair is de sectorraad Media is van oordeel dat de de zinssnede "kan zendtijd ter beschikking stellen" hier niet op zijn plaats is, aangezien dit hoofdstuk over commerciële communicatie gaat en politiek geen economische activiteit is.</p>
<p>Art. 47</p>	<p>De sectorraad is van oordeel dat in dit artikel de machtiging om "boodschappen van algemeen nut" uit te zenden, moet geschrapt worden: ten eerste zijn de boodschappen van algemeen nut geen vorm van commerciële communicatie en hoort deze bepaling niet thuis in dit hoofdstuk. Voorts is geen machtiging vereist als men het advies van de sectorraad volgt zoals supra verwoord (cfr de opmerkingen bij de artt. 46-97 a. uitgangspunt).</p> <p>In artikel 47 dienen de vormen van commerciële communicatie opgesomd te worden, die men de VRT wil verbieden.</p> <p>De wijze waarop de VRT de sponsoring moet vermelden, wordt best opgenomen in de desbetreffende bepaling van artikel 86.</p>
<p>Art. 47</p>	<p>Teneinde voor de VRT een status quo te handhaven betekent dit:</p>

<p>(VRT)</p>	<ul style="list-style-type: none"> - de televisieomroeporganisatie van de Vlaamse Gemeenschap mag geen telewinkelen brengen; - de televisieomroeporganisatie van de Vlaamse Gemeenschap mag in zijn lineaire televisiediensten geen reclame brengen, behalve in geval van zelfpromotie alsook in geval de lineaire televisiedienst louter bestaat uit de live uitzending van een evenement. - de televisieomroeporganisatie van de Vlaamse Gemeenschap mag zijn kinderprogramma's niet sponsoren. <p>Verder gaat de VRT er wel mee akkoord dat details en invulling van de beperkingen verder gespecificeerd worden in het kader van de beheersovereenkomst.</p> <p>Wat de sponsoring in de VRT-televisiediensten betreft: De VRT stelt voor om wat de inhoud van de sponsorvermeldingen betreft, alle omroepen op dezelfde manier te behandelen en de beperkingen qua inhoud ook voor VRT-televisiediensten te schrappen, dan wel in de beperkende opsomming van elementen ook de vermelding van interactieve iconen op te nemen.</p>
<p>Art. 48 - 72</p>	<p>De sectorraad stelt zich vragen bij het nut van de opsplitsing die het voorontwerp maakt tussen “de basisregels” (art. 50 – 55) en de “verbodsbepalingen” (art. 56 – 59) inzake commerciële communicatie, temeer omdat in het deel over basisregels verbodsbepalingen voorkomen (bvb artikel 50, 51) en vice versa.</p> <p>De sectorraad stelt vast dat de inhoudelijke bepalingen uit de vroegere code voor reclame en sponsoring, met name de artikelen 48, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, lid 2 en 3, 59 en 65, onwerkbaar zijn en de verantwoordelijkheid van de adverteerder ten onrechte naar de aanbieders van omroepdiensten verschuiven. Bovendien bieden zij geen enkele garantie dat de desbetreffende adverteerder zijn campagne niet bij een buitenlandse omroep dan wel in een ander medium plaatst.</p> <p>De sectorraad stelt dan ook voor om voormelde inhoudelijke bepalingen uit de code voor reclame en sponsoring te schrappen uit het voorontwerp van decreet, met behoud van de bepalingen die wegens de Europese richtlijn moeten behouden blijven en de bepalingen in verband met kinderen en minderjarigen (artikel 66-72).</p> <p>Een ruime meerderheid van de sectorraad is er voorstander van om de controle en het toezicht over de <i>inhoud</i> van de reclameboodschappen aan de Jury voor Ethische Praktijken inzake Reclame (JEP) voor te leggen. De vertegenwoordigers van de Gezinsbond en een onafhankelijk expert stellen dat de huidige samenstelling van de Jury voor Ethische Praktijken inzake Reclame onvoldoende garanties biedt met betrekking tot zijn maatschappelijk draagvlak en zijn van oordeel dat er mogelijk ook problemen zouden kunnen rijzen met</p>

	betrekking tot de effectiviteit van het toezicht. Om aan dit laatste euvel tegemoet te komen, stellen de vertegenwoordigers van de omroepen dat zij zich decretaal willen engageren om de JEP-beslissingen na te leven en dat eventuele geschillen over de naleving aan de VRM zouden kunnen worden voorgelegd (zie ook opmerkingen bij art. 218).
Art. 50	De definitie van “sluikreclame” (die moet worden opgenomen in artikel 2) wijkt af van de richtlijn en de definitie uit de huidige mediadecreten (“wanneer” in plaats van “indien”). De sectorraad stelt voor de Europese definitie strikt te hanteren. De vermelding van de zinssnede “en gebruik subliminale technieken” moet behouden blijven. Bovendien klopt de laatste zin in de Memorie van Toelichting bij dit artikel niet.
Art. 66 en 67	Art. 66: onzorgvuldige formulering van de begrippen kind en jongeren. Voorstel: een kind is een persoon onder de leeftijd van 12 jaar, een jongere is een persoon vanaf de leeftijd van 12 jaar en onder de leeftijd van 16 jaar. Art. 67, dit artikel onderverdelen in 1°, 2° etc. voor meer duidelijkheid bij de toepassing.
Art. 72 (gebruikers)	Een vertegenwoordiger van de gebruikers merkt op dat de verwijzing naar alcohol is komen te vervallen en vraagt om dit terug op te nemen.
Art. 73 (gebruikers)	Door de toenemende convergentie op het vlak van audiovisuele media is Test-Aankoop van oordeel dat het noodzakelijk is één enkel wettelijk kader in het leven te roepen voor audiovisuele elektronische media. In geen geval mag zo'n kader neerkomen op regels van het type “kleinste gemene deler”, waarbij – bijvoorbeeld – ontbrekende of relatief minder strakke regels voor niet-lineaire diensten gelden. Dit is des te belangrijker gezien de “koppeling” van traditionele tv-programma-inhoud met interactieve diensten op aanvraag in de context van interactieve reclame. Art. 73 van het ontwerpdecreet moet dan ook gewijzigd worden door de desbetreffende onderafdelingen ook van toepassing te verklaren op niet-lineaire diensten.
Art. 74	De sectorraad stelt voor om voor de televisieomroeporganisaties die in lus uitzenden, in de tekst in te schrijven dat een afzonderlijke spot is toegelaten per lus i.p.v. per dag. Tevens wordt gesuggereerd om voor de regionale omroepen de lengte van één langdurige spot op minimum 2 i.p.v. 3 minuten te brengen.
Art. 74 §1 al. 3 en § 2	De omroepen en aanbieders van netwerken bepleiten de schrapping van deze regel die niet terug te vinden is in de Richtlijn Audiovisuele Mediadiensten en waarvan de noodzaak hen ontgaat. Zij zijn van oordeel dat dit bovendien in strijd is met het beoogde principe van de vrijheid van informatie. Aangezien zelfpromotie, zoals aankondigingsspots, volgens de definitie ook als “reclame” wordt beschouwd, moeten die volgens deze bepaling zelfs verplicht mee in de reclameblokken gegroepeerd worden, wat een ommekeer is ten aanzien van de huidige praktijk (waarbij omroepen zelfs veroordeeld werden voor het plaatsen van aankondigingsspots in de blokken). Verder zijn zij van oordeel dat in § 2 een uitzondering dient te worden gemaakt voor “zelfpromotie”. “§2.

	<i>Afzonderlijke reclame- en telewinkelspots, uitgezonderd zelfpromotie, blijven een uitzondering, behalve in de gevallen bepaald in lid 2. Eén afzonderlijke reclame- of telewinkelspot is toegelaten per televisiedienst per dag.”</i>
Art. 75	<p>De sectorraad stelt volgende formulering voor: <i>“Wanneer televisieprogramma’s worden onderbroken voor reclame of telewinkelen, mag de integriteit en de waarde van de programma’s daardoor niet worden aangetast, rekening houdende met de natuurlijke pauzes in en de duur en de aard van het programma, en mag er geen afbreuk worden gedaan aan de rechten van de rechtenhouders.”</i></p> <p>De formulering werd daardoor in lijn gebracht met de Richtlijn Audiovisuele Mediadiensten. In de formulering van het voorontwerp lijkt het alsof er drie voorwaarden gesteld worden aan de onderbreking, terwijl dit volgens de Richtlijn twee voorwaarden zijn.</p> <p>Verder zijn de omroepen van oordeel dat de tekst beter dient aan te sluiten bij die van de Europese richtlijn en dat de toepassing van de strengere regel uit artikel 75, alinea 2, moet worden vermeden.</p>
Art. 76 (omroepen)	<p>Art. 76, §2, De 20% reclame regel per klokuur: de huidige mediadecreten voorzien in een eigen regelgeving wat betreft de regionale omroepen. De specifieke opdracht van de regionale televisieomroeporganisaties en de beperkte economische draagkracht van die kleinere omroepen zou ook in het kader van de Europese regelgeving, onder bepaalde voorwaarden, een afzonderlijke regeling kunnen rechtvaardigen. Daarom wordt er voor gepleit om ook in het nieuwe decreet hiervoor ruimte te creëren.</p>
Art. 76 (omroepen)	<p>De verwijzing in artikel 76, § 1 naar betalende boodschappen van algemeen nut is overbodig aangezien betaalde boodschappen van algemeen nut geen commerciële communicatie kunnen zijn.</p> <p>In § 3 stellen de omroepen voor “minimaal één week” te schrappen: <i>“§3. [...] Wanneer een aanbieder van lineaire televisiediensten het begin van dit klokuur op een andere tijdstip dan minuut 0 wil laten aanvangen, deelt hij ten laatste voor het begin van het programma aan de Vlaamse Regulator voor de Media mee op welk tijdstip de klokuren zullen starten ter berekening van de in lid 1 vermelde grenzen.”</i></p> <p>Een ruime meerderheid van de sectorraad vraagt om te onderzoeken wat de mogelijkheden zijn voor het brengen van “andere vormen van reclame” (met dien verstande dat dit goed herkenbaar wordt weergegeven) zonder dat deze binnen de 20% reclame zouden worden gerekend: <i>“De bepalingen van §2 zijn niet van toepassing op boodschappen van de aanbieders van lineaire televisiediensten in verband met hun eigen programma’s en rechtstreeks daarvan afgeleide ondersteunende producten, sponsorboodschappen en productplaatsing en andere vormen van reclame.”</i> Er wordt gewezen op de mogelijkheid die door de Europese Commissie hiertoe gelaten wordt.</p>
Art. 77	Artikel 77 dient geschrapt te worden. De Memorie van Toelichting verwijst naar een beweerde omzetting van

	artikel 19 van de Richtlijn Audiovisuele Mediadiensten, maar er dient opgemerkt dat deze beperking in de nieuwe Richtlijn achterwege is gelaten.
Art. 80	Artikel 80 inzake “onvermijdbare reclame” dient geschrapt te worden. Deze regel valt niet te rijmen met het huidige voorontwerp en is niet terug te vinden in de Richtlijn Audiovisuele Mediadiensten. Dit is trouwens een bijzonder onduidelijke clausule die tot veel interpretatieproblemen heeft geleid. De scheiding tussen reclame en programma wordt reeds voorzien in artikel 74 van het voorontwerp, terwijl de “reclame” in dit artikel niet dezelfde definitie heeft zoals voorzien in artikel 2 van het voorontwerp.
Art. 81 - 85 (radiofederatie)	De radiofederatie wijst op de problematiek van de leefbaarheid van lokale radio. Als regionale radio’s zich groeperen tot een nationaal netwerk, dienen ze volgens hen ook onder de reglementering van nationale radio te vallen. Kan die dan nog ontkoppelen? Hoe zit het met de VRT (Radio 2) die ontkoppelt en toch ook nationaal gaat? In het kader van een noodzakelijke bescherming van de economische mogelijkheden van lokale radio is het wenselijk dat dit wordt beperkt. Door de kost wegens schaal, gaat nationale reclame verloren aan lokale radio en is het dus opportuun om een rem te zetten op een drainage van lokale reclame naar nationale radio. De radiofederatie stelt daarom volgende toevoeging voor bij artikel 82: <i>“Met uitzondering van lokale radio-omroeporganisatie, mogen de lineaire radiodiensten geen reclame ontkoppeld, op een of enkele van de zenders van de dienst uitzenden”</i> .
Art. 81 - 85	Zie hierboven onder de opmerkingen bij artikel 46-97, punt c) radio.
Art. 86	Artikel 86 voorziet onder meer dat de kijker bij gesponsorde programma’s duidelijk moet gewezen worden op de aanwezigheid van de sponsoringovereenkomst. Dit kan onder meer door een verwijzing naar de naam en/of het logo of een ander symbool van de sponsor. Het zou consequenter zijn om, net zoals de Richtlijn Audiovisuele Mediadiensten te spreken van “de naam en/of het logo en/of ander symbool van de sponsor(s)”.
Art. 86	Het is onduidelijk of een sponsoringvermelding <u>tijdens</u> een programma toegelaten is. Volgens artikel 86 van de Memorie van Toelichting mag er “tijdens een programma” geen sponsoring getoond worden. Dergelijke beperking is echter, buiten met betrekking tot kinderprogramma’s (artikel 91), niet terug te vinden in de wettekst zelf en is beduidend strenger dan de Richtlijn Audiovisuele Mediadiensten, terwijl dit nochtans een essentieel element is voor de leefbaarheid van de particuliere omroepen. Tegelijk gaat dit in tegen de binnen Europa aangebrachte verduidelijking, trouwens als toepassing van de vrijheid van meningsuiting. Tot slot valt ook niet in te zien dat een merkvermelding als product placement wel wordt toegelaten maar een merkvermelding van een sponsor tijdens een programma niet wordt toegelaten en stelt zich de vraag of daardoor geen ongerechtvaardigde ongelijke behandeling wordt ingesteld die er bovendien toe zou kunnen leiden dat er finaal meer (geforceerde) productplaatsing dan sponsoring zal zijn. De vermelding “tijdens” dient voor de duidelijkheid best opgenomen in artikel 86 en conform hetgeen in artikel

	<p>91 bepaald wordt, zou de Memorie van Toelichting bij artikel 86 dus moeten worden gewijzigd zodat voorzien wordt dat <i>“tijdens een kinderprogramma geen sponsoring mag getoond worden”</i>. Specifiek voor kinderprogramma's, stellen de vertegenwoordigers van de gebruikers gekant te zijn tegen het vertonen van sponsors tijdens, voor en na kinderprogramma's.</p>
Art. 86	<p>Daarnaast stelt de sectorraad nog volgende wijzigingen voor aan artikel 86. <i>“De bepalingen van deze onderafdeling zijn uitsluitend van toepassing op televisiediensten.”</i> <i>“(…) Indien in de aankondigingsspots de sponsors vermeld worden, zal dit gebeuren overeenkomstig het bepaalde in artikel 86, 2° en 3°.”</i></p> <p>Met betrekking tot de voorwaarde gesteld in artikel 86, 2° zijn de omroepen niet akkoord dat het vermelden van elementen van een product, zoals aangegeven in de Memorie van Toelichting, zonder specifieke aanprijzingen, <i>“effectief aansporen tot aankoop of huur van goederen of diensten”</i>.</p>
Art. 90	<p>De sectorraad stelt zich de vraag waarom het begrip “politieke informatieprogramma's” in het voorontwerp werd vervangen door “nieuwsprogramma's”, terwijl de originele Engelse versie van de Richtlijn Audiovisuele Mediadiensten op dat punt niet gewijzigd werd. Voorstel: de tekst van het huidige artikel 109, laatste lid, van de mediadecreten wordt best behouden.</p>
Art. 91	<p>Het niet-gedefinieerde begrip “programma's voor kinderen” zou moeten worden vervangen door “kinderprogramma's”.</p>
Art. 86 en 91 (gebruikers)	<p>De bepalingen i.v.m. sponsoring in en rond kinderprogramma's zijn onduidelijk. Artikel 47 bepaalt dat op de VRT binnen een tijdsbestek van vijf minuten voor en na een kinderprogramma geen sponsorvermelding mag plaatsvinden.</p> <ul style="list-style-type: none"> - mag de VRT zijn kinderprogramma's dan laten sponsoren? Dit is onduidelijk. - enkel voor de VRT is het verboden om een sponsorvermelding te plaatsen vijf minuten voor en na een kinderprogramma. Voor de andere omroepen geldt deze regel blijkbaar niet. Is het voor hen dan wel toegelaten het logo van de sponsor te vertonen voor en na een kinderprogramma? Er wordt in artikel 91 enkel bepaald dat het vertonen van een logo van een sponsor verboden is tijdens een programma voor kinderen. <p>De regels i.v.m. sponsoring in en rond kinderprogramma's zijn niet coherent en onduidelijk. Bovendien kunnen de vertegenwoordigers van de gebruikers zich niet verzoenen met het principe van sponsoring van kinderprogramma's. Jonge kinderen kunnen zo al moeilijk onderscheid maken tussen reclame en programma-inhoud. In geval van sponsoring is dat onderscheid nog diffuser. De richtlijn laat lidstaten toe om strengere maatregelen te treffen dan voorzien in de richtlijn.</p>

Art. 94	<p>Onduidelijkheden met betrekking tot de inwerkingtreding van de regels inzake productplaatsing: kan de term “produceren” in deze context niet tot verwarring leiden? Vanaf wanneer wordt een programma geacht geproduceerd te zijn na 19/12/2009? Het lijkt ons dan een veel duidelijker de uitzending van het programma als criterium te gebruiken. Vervolgens is het onlogisch om zonder meer de datum uit de richtlijn over te nemen. De Vlaamse regelgeving inzake productplaatsing zou beter in werking treden samen met de rest van de bepalingen van het nieuwe decreet. Minstens dient een zinvolle overgangsregeling te worden uitgewerkt.</p>
Art. 95	<p>1. Er bestaat onduidelijkheid inzake de opdeling van artikel 95. Vooreerst is het onduidelijk of voormelde opsomming cumulatieve voorwaarden zijn of dat zij afzonderlijk kunnen worden toegepast. Bovendien is het uit de ontwerpwettekst ook niet duidelijk af te leiden of de regels van productplaatsing ook van toepassing zijn indien goederen/diensten tegen betaling worden geleverd (cfr. Memorie van Toelichting). Tot slot is het uit de ontwerpwettekst ook niet duidelijk dat product plaatsing ten aanzien van gratis geleverde producten/diensten mogelijk is in alle soorten programma’s (cfr. Memorie van Toelichting). Voorstel: De tekst terzake overnemen van de Richtlijn Audiovisuele Mediadiensten en derhalve tussen 1° en 2° het woord “of” toevoegen.</p> <p>2. De Memorie van Toelichting neemt in zijn tweede paragraaf een stukje Memorie van Toelichting over bij het huidige artikel 105 van de mediadecreten. Deze paragraaf in in de nieuwe regelgevende context volledig achterhaald en meer zelfs, beperkt het toepassingsgebied van productplaatsing zo drastisch dat de de mogelijkheden in de praktijk zo goed als onbestaande worden. De Memorie van Toelichting stelt immers dat <i>“naam- en merkvermeldingen van producten en diensten, zonder de bedoeling ze als prijs ter beschikking te stellen in programma’s, kunnen worden aanvaard als ze voor het programma inhoudelijk verantwoord en noodzakelijk zijn.”</i>. [...] De Memorie van Toelichting legt hiermee een bijkomende en onzinnige voorwaarde op die niet voorzien is in de Audiovisuele Mediadiensten Richtlijn, noch in de ontwerptekst zelf van het voorontwerp. Het is overigens ook onduidelijk <i>waarom</i> artikel 95 van het ontwerp stelt dat productplaatsing mogelijk is ten aanzien van (fictie)series, maar dat de Memorie van Toelichting vervolgens stelt dat <i>“het vermelden van merken”</i> tijdens fictieve series niet toegestaan is omdat het vertonen van merken in dergelijke programma’s niet <i>“inhoudelijk verantwoord en noodzakelijk”</i> is. Een en ander is tegenstrijdig en mag de bedoeling niet geweest zijn. Een ruime meerderheid van de leden van de sectorraad stelt voor de tweede paragraaf van artikel 95 in de Memorie van Toelichting te schrappen. De vertegenwoordigers van de gebruikers delen deze mening niet en benadrukken dat zij voorstander blijven van een principieel verbod. De vertegenwoordiger van de beroepsjournalisten vraagt voldoende duidelijkheid over de problematiek van</p>

	<p>productplaatsing in journaals. De vertegenwoordigers van de omroepen steunen deze vraag.</p> <p>De sectorraad merkt op dat het mogelijk niet geheel duidelijk is dat productplaatsing niet alleen verboden is voor tabak en geneesmiddelen (cf. richtlijn), maar ook niet voor alle andere goederen en diensten waarvoor nu reeds beperkingen zijn die dus ook voor productplaatsing gelden (commerciële communicatie voor wapens, alcoholische dranken, snoepgoed, milieu, enz.). M.a.w. de algemene basisregels (art. 48-55) en de verbodsbepalingen (art. 56-72) zijn van toepassing op productplaatsing. Dit omdat artikel 93 uitdrukkelijk bepaalt: "Productplaatsing is alleen toegestaan onder de hierna bepaalde voorwaarden" en de overname in artikel 97 van enkel de bepalingen van de richtlijn. Uit de gezamenlijke lectuur van van artikel 97 en de opmerking bij artikel 50-59 zou (ten onrechte) kunnen worden geconcludeerd dat productplaatsing enkel niet kan voor tabak en geneesmiddelen. Het verdient aanbeveling de tekst en/of memorie van toelichting op dit vlak te verduidelijken.</p>
Art. 95 (Gezinsbond)	<p>Art. 95 verbiedt productplaatsing in kinderprogramma's. Maar als het gaat om productplaatsing van goederen en diensten die gratis worden geleverd, zoals prijzen, dan is het wel toegelaten in kinderprogramma's. Hier is elke logica zoek. Kinderen herkennen productplaatsing niet als reclamevorm. Dit zal evenzeer het geval zijn bij de uitreiking van prijzen. Voor productplaatsing in kinderprogramma's dienen dezelfde kwalitatieve voorschriften en beperkingen te gelden als voor audiovisuele commerciële communicatie gericht op kinderen. Productplaatsing moet tout court worden verboden in kinderprogramma's.</p>
Art. 96	<p>In de memorie van toelichting bij dit artikel staat een foutieve verwijzing: art. 89 moet art. 96 zijn.</p>
Art. 96 (gebruikers)	<p>Onaanvaardbaar is het om productplaatsing op dezelfde voet te behandelen als andere reclame wanneer het gaat over het herdefiniëren van het concept "commerciële communicatie". Dit zou als effect hebben dat per definitie een reclamevorm wordt gelegaliseerd die tot op heden terecht ongeoorloofd is. Het voorontwerp van decreet gaat veel verder dan de Richtlijn. Daar is sprake van een principieel verbod, maar met uitzonderingen. Test-Aankoop vindt de verplichtingen die tot op heden bestaan inzake herkenbaarheid van reclame en, tegelijk, de scheiding van reclame en redactionele inhoud zijn elementaire beginselen van het mediabeleid. Ze mogen onder geen beding overboord worden gegooid.</p>
Art. 98 – 112	<p>Onduidelijk toepassingsgebied: het recht van antwoord is enkel van toepassing op de lineaire radio- en televisiediensten, terwijl het in artikel 99, §1, kan lijken dat men het heeft uitgebreid tot de niet-lineaire omroepdiensten. Het toepassingsgebied van het recht van antwoord en mededeling moet worden verduidelijkt, om elke verwarring en onzekerheid te vermijden. Zelfde opmerking geldt wat het recht op medeling betreft (artikel 105). Indien de decreetgever effectief het toepassingsgebied wil uitbreiden tot niet-lineaire diensten, dient hij in specifieke regelgeving te voorzien.</p> <p>Hoofdstuk V (Art. 98-107) behandelt het recht van antwoord. Gevraagd wordt om deze regelgeving naast de nationale (voor de pers) te leggen en beide, voor zover mogelijk, te alligneren. Zowel voor de burger als de</p>

	(multi)media is het moeilijk werken met verschillende regelgeving en procedures over een zelfde materie.
Art. 99	Met betrekking tot het recht van antwoord verzoekt de sectorraad om te bepalen dat het recht van antwoord niet geldt ten aanzien van beweringen van derden die tijdens de uitzendingen gedaan worden. Verder stelt de de sectorraad de volgende wijziging voor aan artikel 99, § 2, laatste lid: <i>“Er behoeft evenwel geen antwoord te worden opgenomen als een van de personen, vermeld in artikel 101, §1, vrijwillig een bevredigende rechtzetting heeft aangebracht dan wel indien tijdens de uitzending aan de verzoeker reeds een recht van wederwoord werd verleend. Als de verzoeker, vermeld in het eerste lid, die rechtzetting niet bevredigend acht en aan de voorwaarden gesteld aan het recht van antwoord voldoet, kan hij gebruikmaken van zijn recht van antwoord.”</i> De sectorraad Media deelt de bezorgdheid dat het recht van antwoord in de praktijk niet mag leiden tot een dubbele bescherming (in en na het programma).
Art. 100 - 105	De sectorraad stelt voor om te verduidelijken dat de voorwaarden zoals bepaald in artikel 100 tot en met 103 ontvankelijkheidsvoorwaarden zijn. Verder stelt de sectorraad volgende wijziging voor aan artikel 101, § 2, 2°: <i>“Het verzoek bevat op straffe van onontvankelijkheid: 2° het bewijs dat aan alle voorwaarden als vermeld in artikel 99 is voldaan”</i> . De sectorraad stelt dus voor de zinssnede “aan één van de voorwaarden” te laten vervallen. In de huidige versie bepaalt de Memorie van Toelichting bij artikel 104 “het publiek toegankelijk uitzenduur” op 19-20u. Dat is volgens de sectorraad veel te beperkt en zou moeten worden uitgebreid naar 17u tot 23u. Verder zou in artikel 105 verduidelijkt moeten worden dat er vier <u>werkdagen</u> de tijd gegeven wordt in geval van een eventuele afwijzing, gelet op de termijn van dertig dagen die aan de verzoeker verleend wordt. Tenslotte zou kunnen overwogen worden om uitdrukkelijk te bepalen dat de regeling van het recht van antwoord in audiovisuele uitzendingen zoals bepaald in de Wet van 1961 wordt opgeheven.
Art. 113 en volgende	De voorgestelde ontwerptekst is beperkter dan de oude mediadecreten. [...] Bovendien is in de huidige mediadecreten (art. 159) de korte berichtgeving toegestaan in journaals en in actualiteitenprogramma’s terwijl in het voorgestelde artikel 115 en ook door het gebruik van “korte nieuwsverslagen” in artikel 113 van de ontwerptekst, korte berichtgeving beperkt is tot “algemene nieuwsprogramma’s”. De Vlaamse decreetgever heeft indertijd uitdrukkelijk geopteerd voor een ruimere toepassing dan in de voorliggende Europese Richtlijn audiovisuele mediadiensten. De vraag is waarom men daar wil op terugkomen. Afgezien daarvan is de ontwerptekst niet coherent en creëert hij heel wat onduidelijkheden. [...] Voorstel: <ol style="list-style-type: none"> 1. Art. 113, 3° te vervangen door “het recht op korte berichtgeving”. 2. Art. 115 te vervangen als volgt: “De korte berichtgeving is uitsluitend toegestaan in nieuws- en actualiteitenprogramma’s. De aanbieder van lineaire omroepdiensten bepaalt autonoom de inhoud van de korte berichtgeving.”

	Om verwarring te vermijden wordt ook overal in de tekst de term “korte nieuwsverslagen” best opnieuw gewijzigd in het neutralere “korte berichtgeving”.
Art. 114	De sectorraad Media stelt voor om de beperking van het recht op toegang terug te schroeven. Zich bewust van de mogelijk beperkte impact in de praktijk, stelt de sectorraad toch voor om in artikel 114 de zinsnede over de “voorkoming van hinder” te schrappen wegens een al te verregaande inbreuk op de journalistieke vrijheid. Verder steunt de sectorraad het voornemen om het recht aan toegang in eerste instantie aan Vlaamse omroepen toe te kennen.
Art. 115 - 116	In artikel 115 wordt naar “uitgever van omroepdiensten” verwezen in plaats van “aanbieder”. In artikel 115 en 116 worden “algemene nieuwsprogramma’s”, “journaal” en “actualiteitenprogramma” door elkaar gebruikt. De sectorraad geeft de voorkeur aan de gekende begrippen “journaal” en “actualiteitenprogramma”. De sectorraad stelt voor om de bestaande begrippen te hanteren in plaats van “algemene nieuwsprogramma's”.
Art. 115	De nieuwe tekst van artikel 115 bevat wel een verwijzing naar het gebruik in niet-lineaire diensten, zoals ook bepaald in art. 3 duodecies 5, van de Richtlijn maar is toch niet echt duidelijk. Duidelijker zou zijn om de mogelijkheden van het gebruik op aanvraag van het programma waarin de korte berichtgeving is verwerkt, op te nemen in artikel 119 dat ook ander gebruik van de korte berichtgeving regelt. Voorstel: Teneinde een duidelijke regeling te hebben m.b.t. het gebruik van de programma’s op aanvraag waarin korte berichtgeving is verwerkt, wordt een derde lid toegevoegd aan artikel 119, § 2, dat als volgt luidt: <i>“Het is toegelaten dat dezelfde programma’s waarin korte berichtgeving volgens de voorwaarden bepaald in dit hoofdstuk is verwerkt en die de aanbieder van omroepdiensten lineair heeft uitgezonden, eveneens door dezelfde aanbieder van omroepdiensten op aanvraag worden aangeboden”</i> .
Art. 122-172	Titel III en Titel IV inzake de radio- en televisiediensten gaan in hoofdzaak over de voorwaarden (waaronder erkenningvoorwaarden) waaraan deze diensten moeten voldoen om te kunnen opereren in de Vlaamse Gemeenschap. Logischerwijze gelden deze bepalingen niet voor de VRT die een ander statuut heeft. Nochtans blijkt dit niet uit de terminologie in deze titels, waar (quasi) nergens wordt gespecificeerd dat het gaat om particuliere aanbieders van radio- en televisiediensten. Door dit gebrek aan duidelijkheid kan de indruk worden gewekt dat deze bepalingen wel van toepassing zijn op de VRT, die immers volgens de definities eveneens een aanbieder is van radio- en televisiediensten. Dit kan niet de bedoeling zijn. Deze verwarring wordt bovendien nog in de hand gewerkt en bevestigd door het feit dat in de titel m.b.t. televisiediensten afdelingen zijn opgenomen die wel degelijk op de VRT van toepassing zijn. Daarom wordt voorgesteld: 1. de termen radio / televisiediensten in de verschillende titels en doorheen de tekst te vervangen door

	<p>“particuliere radio- of televisiediensten”.</p> <ol style="list-style-type: none"> 2. de afdelingen die betrekking hebben op zowel de particuliere aanbieders van radio- en televisiediensten als op de VRT uit deze titels te halen en onder te brengen in titel II. Bepalingen met betrekking tot de omroepdiensten. 3. suggestie tot nieuwe structuur van Titel II: Bepalingen m.b.t. omroepdiensten <ul style="list-style-type: none"> Hfdst I: Algemene bepalingen van toepassing op alle omroepdiensten Hfdst II: Specifieke bepalingen rond bescherming van minderjarigen Hfdst III: Specifieke bepalingen van toepassing op televisiediensten <ul style="list-style-type: none"> Onderafdeling 1: Toegang tot televisiediensten voor personen met een visuele of auditieve handicap Onderafdeling 2 : Het uitzenden van cinematografische werken Onderafdeling 3 : Evenementenregeling Onderafdeling 4 : Bevordering van Europese producties
Art. 124	<p>De sectorraad Media stelt volgende wijziging van de 2e alinea voor: <i>“De Vlaamse Regering stelt het FM- en AM-frequentieplan op, keurt het goed en bepaalt hoeveel landelijke, regionale en lokale radio-omroeporganisaties kunnen worden erkend en welke hun respectievelijke zendgebieden zijn. Op basis van deze frequentieplannen verleent de Vlaamse Regering de erkenningen.”</i> Zoals opgemerkt in punt 2. “de algemene opmerkingen”, is het drielagenmodel op dit punt niet consequent doorgetrokken. .</p> <p>Dit artikel zou beter ondergebracht worden in Afdeling II. Afdeling I bevat immers de algemene bepalingen die ook op de digitale radiodiensten van toepassing zijn.</p> <p>Artikel 124 dient bovendien aangepast te worden in die zin dat voor “herdoorgifte” via enig ander netwerk geen nieuwe kennisgeving is vereist: <i>“Landelijke, regionale en lokale radio-omroeporganisaties zenden analoog binnen het aan hen toegewezen zendgebied in FM of in AM uit. Hun radiodiensten kunnen worden doorgegeven via om het even welk ander elektronisch communicatienetwerk.”</i> Zoniet dienen de radio-omroeporganisaties een aparte aanmelding te doen als een radiodienst. Hierbij wenst de sectorraad op te merken dat tekortkomingen als deze volgen uit het onvoldoende consequent doortrekken van het drielagenmodel. In principe zouden frequentiegerelateerde zaken moeten worden geregeld in de bepalingen over de netwerken.</p>

Art. 125	<p>Art 125 1e alinea: De start van de geldigheidstermijn van de erkenning van radio wordt ingesteld op de erkenning en niet op het verkrijgen van de vergunning. De sectorraad Media is ervan overtuigd dat deze wijziging niet bedoeld is en stelt voor deze bepaling als volgt aan te passen: <i>“Met behoud van de toepassing van artikel 217 worden de erkenningen voor landelijke, regionale en lokale radio-omroeporganisaties verleend voor negen jaar, met ingang van de datum van de inwerkingtreding van de zendvergunning die bij deze erkenning hoort.”</i>, minstens dient de nieuwe ingangsdatum pas van kracht worden voor de volgende erkenningen zodat de termijn van de huidige gevrijwaard blijft.</p>
Art. 125	<p>Art. 125 3e alinea: stelt nu: <i>“Ten minste zes maanden voor het vervallen van de erkenning moet een nieuwe erkenningsaanvraag worden ingediend. Als de Vlaamse Regering geen beslissing heeft genomen bij het vervallen van de erkenning, wordt de erkenning stilzwijgend verlengd, met behoud van de toepassing van de andere bepalingen van dit hoofdstuk, tot op het ogenblik dat de Vlaamse Regering een beslissing heeft genomen.”</i> De sectorraad Media is van oordeel dat ten behoeve van de rechtszekerheid voor de betrokken ondernemingen een amendement is vereist. Het “stilleggen” van een radio vergt immers enige duur. Personeel moet in opzeg, reclamecontracten hebben altijd een zekere duur (tot op een jaar), en verder is er nog de huur van studio en zendmast. Daarnaast is een gratuite onbepaalde duur verlenging een ongezonde gang van zaken die economisch niet werkbaar is. De sectorraad dringt aan op een verruiming van de periode en stelt volgend amendement voor: <i>“Ten minste van 1 jaar voor het vervallen van de erkenning moet een nieuwe erkenningsaanvraag worden ingediend. Als de Vlaamse Regering geen beslissing heeft genomen zes maanden voor het vervallen van de erkenning, wordt de erkenning stilzwijgend verlengd voor een periode van drie jaar, met behoud van de toepassing van de andere bepalingen van dit hoofdstuk”</i>.</p>
Art. 126 al. 1	<p>De sectorraad merkt op dat de toepassing van dit artikel - voorzover wenselijk in een multicultureel Vlaanderen - bijzonder moeilijk lijkt te zullen worden in bijvoorbeeld de internetomgeving, waar het schaarste-argument overigens niet kan spelen om dergelijke overheidsinterventie te rechtvaardigen.</p>
Art. 126 al. 3	<p>Hierbij wordt opgemerkt dat in deze tijd van lineaire en niet-lineaire internetradio uit binnen en buitenland, deze regel reeds vandaag is achterhaald. Ook heeft radio niet meer die exclusieve status en monopolie zoals toen deze regel werd vastgelegd. De Vlaamse radiosector heeft door deze regel vroeger al inkomsten verloren aan de drukpers, en loopt het risico dit als het ware opnieuw te verliezen aan de nieuwe media. Inzake verkiezingspropaganda bestaan aparte regels met betrekking tot de te volgen reclametechnieken en uitgaven. Artikel 126, derde lid kan geschrapt worden wegens redundant (zie ook de opmerking bij artikel 46).</p>
Art. 128 (VVJ)	<p>De vertegenwoordiger van de professionele journalisten stellen een amendement voor met het oog op het regelen van het redactiestatuut in art. 128 (gemeenschappelijke bepalingen voor lineaire radiodiensten), art.136 (regionale radio-omroeporganisaties), art.140 (lokale radio-omroeporganisaties), art.156 (private</p>

televisieomroeporganisaties) en art.161 (regionale televisiediensten). Zij argumenteren dat er enkel bij de landelijke radio-omroeporganisaties (art.133) geen sprake is van een redactiestatuut en stellen voor om ook daar een redactiestatuut decretaal op te leggen. Verder stellen zij voor om in de respectieve regels ook telkens de verplichting op te nemen dat een hoofdredacteur verantwoordelijk is voor journaals en informatieve programma's en dat de redactie hoofdzakelijk bestaat uit erkende beroepsjournalisten. Het redactiestatuut moet volgens deze vertegenwoordiger telkens worden opgesteld in overleg met de Vlaamse Vereniging van Journalisten (VVJ). Concreet stellen zij volgende amendementen voor:

- artikel 128 (gemeenschappelijke bepalingen voor lineaire radiodiensten): "Journaals en informatieve programma's van lineaire radiodiensten worden onder leiding en verantwoordelijkheid van een hoofdredacteur verzorgd door een eigen redactie die hoofdzakelijk bestaat uit erkende beroepsjournalisten. De redactionele onafhankelijkheid wordt gewaarborgd en in een redactiestatuut vastgelegd. Het redactiestatuut wordt opgesteld in overleg met de Vlaamse Vereniging van Journalisten".
- artikel 133 c) "De landelijke radio-omroeporganisaties zenden minstens vier journaals per dag uit die een verscheidenheid aan onderwerpen bevatten. Journaals en informatieve programma's worden onder leiding en verantwoordelijkheid van een hoofdredacteur verzorgd door een eigen redactie die hoofdzakelijk bestaat uit erkende beroepsjournalisten. De redactionele onafhankelijkheid wordt gewaarborgd en in een redactiestatuut vastgelegd. Het redactiestatuut wordt opgesteld in overleg met de Vlaamse Vereniging van Journalisten."
- Artikel 136 c) "De regionale radio-omroeporganisaties zenden minstens vier journaals per dag uit die een verscheidenheid aan onderwerpen uit de regio bevatten. Journaals en informatieve programma's worden onder leiding en verantwoordelijkheid van een hoofdredacteur verzorgd door een eigen redactie die hoofdzakelijk bestaat uit erkende beroepsjournalisten. De redactionele onafhankelijkheid wordt gewaarborgd en in een redactiestatuut vastgelegd. Het redactiestatuut wordt opgesteld in overleg met de Vlaamse Vereniging van Journalisten."
- Artikel 140 c: "De lokale radio-omroeporganisaties brengen dagelijks een aanbod van lokale informatie met aandacht voor de aankondiging en verslaggeving van sociaal-culturele, sportieve, economische en politieke gebeurtenissen in het verzorgingsgebied. De dagprogrammering van de lokale radio-omroeporganisaties bevat minstens drie journaals die gericht zijn op het verzorgingsgebied. Journaals en informatieve programma's worden onder leiding en verantwoordelijkheid van een hoofdredacteur bij voorkeur verzorgd door een eigen redactie die hoofdzakelijk bestaat uit erkende beroepsjournalisten. De redactionele onafhankelijkheid wordt gewaarborgd en in een redactiestatuut vastgelegd. Het redactiestatuut wordt opgesteld in overleg met de Vlaamse Vereniging van Journalisten. Als een lokale

	<p>radio-omroeporganisatie met andere radio-omroeporganisaties samenwerkt, mag die samenwerking in geen geval tot gevolg hebben dat de onafhankelijkheid van de berichtgeving in het gedrang komt. De lokale radio-omroeporganisaties kunnen voor het nationale en internationale nieuws beroep doen op een redactie die door haar redactiestatuut voldoende waarborgen biedt inzake journalistieke deontologie, onpartijdigheid en redactionele onafhankelijkheid”</p> <ul style="list-style-type: none"> - Artikel 156. “Journaals en informatieve programma's van private televisieomroeporganisaties worden onder leiding en verantwoordelijkheid van een hoofdredacteur verzorgd door een eigen redactie die hoofdzakelijk bestaat uit erkende beroepsjournalisten. De redactionele onafhankelijkheid wordt gewaarborgd en in een redactiestatuut vastgelegd. Het redactiestatuut wordt opgesteld in overleg met de Vlaamse Vereniging van Journalisten.” - Artikel 161: “Om erkend te worden en te blijven (regionale televisiediensten): 9° Journaals en informatieve programma's van regionale televisiediensten worden onder leiding en verantwoordelijkheid van een hoofdredacteur verzorgd door een eigen redactie die hoofdzakelijk bestaat uit erkende beroepsjournalisten. De redactionele onafhankelijkheid wordt gewaarborgd en in een redactiestatuut vastgelegd. Het redactiestatuut wordt opgesteld in overleg met de Vlaamse Vereniging van Journalisten. Voor de nieuwsvoorziening kan de aanbieder van regionale televisiediensten een beroep doen op samenwerkingsverbanden. De voorwaarden daarvoor worden door de Vlaamse regering bepaald.” - Artikel 182 §2: “... kan beslissen dat nog andere lineaire omroepprogramma's van aanbieders van televisiediensten vallen onder deze doorgifteverplichting mits 1°het brengen van een volwaardig journaal dat verzorgd wordt door een eigen redactie die hoofdzakelijk bestaat uit erkende beroepsjournalisten. De redactionele onafhankelijkheid wordt gewaarborgd en in een redactiestatuut vastgelegd. Het redactiestatuut wordt opgesteld in overleg met de Vlaamse Vereniging van Journalisten”. <p>Een aantal leden van de sectorraad kunnen instemmen met de vereiste om een redactiestatuut op de verschillende niveaus decretaal te verankeren, en met de vereiste om in bepaalde mate beroep te doen op beroepsjournalisten, maar zijn van oordeel dat het decreet het overleg niet exclusief kan beperken tot één bepaalde belangenvereniging. Een lid vermeldt dat zelfs deze verplichtingen voor kleinere omroepinitiatieven niet altijd economisch haalbaar zullen zijn, waarna ook de vertegenwoordiger van de gebruikers stelt het opleggen van deze vereisten niet te kunnen onderschrijven.</p>
<p>Art. 132 (radiofederatie)</p>	<p>Voorstel toevoeging van een alinea aan art 132: <i>“De landelijke radio-omroeporganisaties, en de radio-omroepen van de VRT mogen bij de sponsoring van- of samenwerking met evenementen niet marktversturend optreden en moeten toegang van plaatselijke lokale radio-omroepen toelaten”.</i></p>

Art. 133	In dit artikel 133, § 1, 1 ^o , moet verwezen worden naar de artikelen 126, 127, 128 en 131 en niet naar 131, 132, 133 en 136.
Art. 139 – 141 (radiofederatie)	Intense samenwerkingsverbanden moeten tot een schaalaanpassing kunnen leiden die beter overeenkomt met de socio-economische realiteit van de regio of doelgroep. Dergelijke samenwerking moet kunnen leiden tot het creëren van één juridisch persoon. Voorstel toevoeging aan art. 139 4e alinea: <i>“De lokale radio-omroeporganisaties kunnen onafhankelijk of binnen een samenwerkingsverband met andere lokale radio-omroeporganisaties opereren. Dit samenwerkingsverband kan door de Vlaamse Regering worden erkend als lokale radio-omroeporganisatie. In afwachting van een nieuwe zendvergunning, uitgereikt door de Vlaamse Regulator voor de Media, en in afwijking van artikel 189, §1, tweede lid, van dit decreet dragen de regionale radio-omroeporganisaties in kwestie hun zendvergunning over aan het samenwerkingsverband dat erkend is als lokale radio-omroeporganisatie.”</i>
Art. 142 – 144	De sectorraad merkt op dat deze bepalingen veel te streng zijn. Naast de voornoemde verplichting om in het Nederlands uit te zenden, ziet hij ook niet in waarom een individu die geen rechtspersoon is, geen internetradio zou mogen maken, en waarom een internetradio-organisatie zijn statuten, financiële structuur en plan, programma-aanbod, redactiestatuut, uitzendschema, medewerkers met hun ervaring en statuut zou moeten opnemen in de kennisgeving van de VRM. In het kader van de administratieve lastenverlaging waarvan sprake in de toelichting bij art. 144 lijken deze bepalingen hem weinig zinvol, aangezien de VRM deze radio's uiteindelijk toch dient te controleren op heel andere vereisten dan deze die in de kennisgeving zijn vastgelegd (bijvoorbeeld die op het gebied van reclame). Bovendien merkt hij op dat deze bepalingen zelfs een stuk strenger zijn dan die voor de private televisieomroepen (art. 153), terwijl de impact van die laatste toch als veel hoger dient te worden ingeschat.
Art. 142	Het tweede lid van artikel 142 kan worden geschrapt. Het overlapt met artikel 144, § 2.
Art. 144	De sectorraad stelt voor om in artikel 144, § 2, tweede alinea met betrekking tot het gevraagde redactiestatuut toe te voegen: <i>“voor zover beschikbaar”</i> aangezien volgens de huidige tekst niet iedere radio-omroep daarover dient te beschikken. Waar artikel 144, § 2 en artikel 146, §4 stelt dat voor elke afzonderlijke nieuwe dienst een nieuwe kennisgeving wordt verricht, is het de sectorraad Media onduidelijk wat bedoeld wordt met <i>“een nieuwe soort dienst”</i> . Er wordt voorgesteld deze laatste zin te schrappen wegens redundant.
Art. 145	Dit artikel wordt best geschrapt. Het overlapt met artikel 146, § 2.
Art. 146	In dit artikel wordt bepaald dat elke niet-lineaire radiodienst dient aangemeld. In de Memorie van Toelichting wordt dit een in kennisstelling per programma. Als voorbeeld in de memorie wordt zelfs vermeld een uniek concert. Dit kan volgens de sectorraad niet de bedoeling zijn. Bij niet-lineaire televisiediensten daarentegen heeft

	men het zowel in het artikel (170) als in de memorie enkel over diensten, waarbij alleen de televisiediensten zogezegd “al dan niet tegen betaling” kunnen worden uitgezonden. De sectorraad dringt aan op een gelijkere behandeling.
Art. 150	Voor de duidelijkheid is het ook aangewezen om de opsomming van de types van particuliere aanbieders van lineaire televisiediensten om te draaien en als volgt op te maken: “Art. 150 - Tot de particuliere aanbieders van lineaire televisiediensten behoren: 1° regionale particuliere aanbieders van lineaire televisiediensten 2° andere particuliere aanbieders van lineaire televisiediensten” Regionale televisieomroeporganisaties zijn immers een categorie van particuliere televisieomroeporganisaties. Bovendien is het begrip “omroeporganisaties” een begrip dat zowel lineaire als niet lineaire diensten bevat, zodat gespecificeerd moet worden dat het enkel gaat om de lineaire diensten. De afdelingen II en III van Titel IV dienen dan wel van plaats gewisseld.
Art. 150 en 153	cfr de opmerking supra bij de artikelen 122-172
Art. 155	De sectorraad is van oordeel dat bij dit artikel dezelfde opmerking kan gemaakt worden als inzake radiodiensten (art. 142-144), wat betreft de noodzaak van rechtspersoonlijkheid en het uitzenden in het Nederlands: deze bepalingen zijn niet nodig voorzover niet van frequenties wordt gebruik gemaakt. Aangezien voor private televisieomroeporganisaties een loutere kennisgeving volstaat, en daarmee ook de beperkte duur van de erkenning van negen jaar werd opgeheven, dient in een overgangsbepaling voorzien te worden voor de huidige erkende niet-regionale televisieomroepen die stelt dat hun erkenning van rechtswege wordt omgezet in een decreetsconform gedane kennisgeving. Terminologische verwarring: in de opsomming in artikel 155 wordt niet op consequente wijze verwezen naar “de aanbieder van lineaire televisiediensten”. Zo spreekt het voorontwerp van decreet in slechts enkele zinnen van “de omroeporganisatie”, “de privaatrechtelijk rechtspersoon” en “hij”. Vooreerst is “omroeporganisatie” niet langer gedefinieerd in dit voorontwerp van decreet en spreekt men thans van “aanbieder van televisiediensten”. Bovendien lijkt het aangewezen om zich in deze opsomming consequent te beperken tot één en dezelfde term. Zoals supra reeds opgemerkt ontbreekt ook een definitie van “uitzendingen”.
Art. 157 - 165	Voor de regionale televisieomroepen voorziet dit decreet niet langer dat zij als verenigingen zonder winstoogmerk moeten zijn georganiseerd. Bovendien is ook de verplichting om een adviesraad (van gebruikers) te hebben, weggefallen. Hierover is nergens in de toelichting een reden voor opgenomen. De sectorraad Media bepleit opnieuw unaniem het behoud van deze bepalingen, die garanties inhouden op het vlak van de specifieke regionaal gerichte opdracht van deze omroepen. De vertegenwoordiger van de regionale televisieomroepen stelt zich de vraag hoe kan worden voorkomen dat de

	<p>private televisieomroeporganisaties, die zich enkel moeten aanmelden, de taak zouden gaan vervullen die volgens artikel 157 wordt toegewezen aan de regionale televisieomroeporganisaties, die moeten erkend worden? De sectorraad Media deelt de bezorgdheid in verband met de leefbaarheid van regionale televisieomroepen en dringt er bij de overheid op aan om in het kader van het voorliggende voorontwerp van decreet de nodige garanties te voorzien. Wanneer de overheid wil dat bepaalde instanties een specifieke rol opnemen, dient zij daarvoor ook het nodige en juiste kader te voorzien. In dat opzicht worden volgende bemerkingen geformuleerd:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Art. 157. Er wordt gesuggereerd om toe te voegen na “... de communicatie onder de bevolking...”: “...en tussen de overheden en de bevolking...”, gezien de regionale omroepen deze taak ook werkelijk vervullen en dit verder wensen te blijven doen. • Art. 159. In het tweede lid wordt gesuggereerd om tussen te voegen: ...elke “fundamentele” wijziging.... Hier wordt immers ook verwezen naar het zo spoedig mogelijk meedelen van wijzigingen aan het programma-aanbod en het uitzendschema. Gezien het logisch is dat deze permanent wijzigen lijkt een dergelijke opgave in de praktijk niet erg zinvol en haalbaar. • Art. 160. De tweede zin van het tweede lid lijkt achteraan taalkundig niet erg correct, of moeilijk leesbaar. De sectorraad onderschrijft echter wel de bezorgdheid dat het aanbieden van een bundel van regionale omroepen er niet mag toe leiden dat zij daarin nationale reclame zouden invoegen. Bovendien is het begrip “digitaal pakket” onduidelijk omschreven.
<p>Art. 158 (deskundige)</p>	<p>Een onafhankelijke deskundige stelt de vraag of deze bepaling een organisatie of individu zou verhinderen via het internet met een livestream te beginnen bestaande uit regionale nieuwsitems? Dit lijkt volgens dit voorontwerp van decreet verboden, omdat het het monopolie van de door de Vlaamse Regering erkende regionale omroep doorbreekt. Is een dergelijke bescherming van de regionale omroepen wel nodig, vooral met betrekking tot internetinitiatieven?</p>
<p>Art. 161</p>	<p>De sectorraad stelt unaniem voor om de bepaling van het huidige decreet te behouden en de regionale televisieomroeporganisaties uitsluitend de rechtspersoonlijkheid van de vereniging zonder winstoogmerk te laten behouden. De redenen van de vroegere decreetgever om hiervoor te kiezen blijven beslist overeind en deze formule garandeert meteen het pluralistisch en onafhankelijk karakter. De keuze voor deze rechtspersoonlijkheid heeft duidelijk zijn deugdelijkheid bewezen. De regionale omroepen hebben ieder een eigen formule, die wel degelijk werkt, gevonden om samen te werken met een of meer commerciële partners om tot een economisch haalbaar en een degelijk kwalitatief aanbod van regionale televisie in gans Vlaanderen te komen. Het tornen aan de bestaande formule zou destabiliserend en verstorend kunnen werken en ook geen betere garanties bieden voor het vervullen van de hen toegewezen taak. Indien de overheid meer inzicht wenst te krijgen in de bestaande samenwerkingsverbanden kan gevraagd worden dat de regionale omroepen hierover de gewenste informatie</p>

	verschaffen.
Art. 166 – 168 (VOTP)	VOTP wil voorstellen dat ook het nieuw Vlaamse Mediadecreet, naast voormelde quotaverplichtingen in functie van de zendtijd, zouden voorzien in een investeringsverplichting berekend op basis van de omzet. Van de overige leden van de sectorraad vermelden enkele dat het niet helemaal zeker is dat kleinere initiatieven bij deze verplichting nog economisch haalbaar zouden zijn.
Art. 166	cfr de opmerkingen bij artikel 150 en de artikelen 122-172.
Art. 167	Artikel 167 spreekt van “van de televisieomroeporganisaties onafhankelijke producenten”. [...] Opteren voor één begrip en dit ook consequent te gebruiken verdient aanbeveling (cfr punt 2 "Algemene opmerkingen" en punt 3, de opmerkingen bij de definitie “aanbieder van omroepdiensten”).
Art. 168 (VOTP)	<p>Artikel 168 voorziet dat de televisieomroep van de Vlaamse Gemeenschap en de “particuliere” aanbieders van lineaire televisiediensten elk jaar aan de Vlaamse Regulator voor de Media een verslag overmaken over de wijze waarop aan de quota bepalingen is voldaan. [...]</p> <ul style="list-style-type: none"> • VOTP is van oordeel dat er een grotere transparantie moet komen met betrekking tot de gegevens die omroepen aan de Vlaamse Regulator voor de Media overmaken inzake het naleven van de opgelegde quota. • VOTP vindt dat deze gegevens, alvorens ze naar de Europese Commissie worden doorgestuurd, eerst grondig door de Vlaamse Regulator voor de Media zouden moeten worden geverifieerd teneinde mogelijke misbruiken te voorkomen en de data zo representatief mogelijk te maken. <p>Bovendien vindt VOTP dat deze gegevens openbaar moeten worden gemaakt. De sectorraad stemt in met de verplichting tot openbaarmaking van deze gegevens.</p>
Art. 169	<p>In de opsomming wordt niet op consequente wijze verwezen naar “de aanbieder van niet-lineaire televisiediensten”. Zo spreekt men op enkele lijnen van “aanbieder van niet-lineaire televisiediensten”, “de privaatrechtelijk rechtspersoon” en “hij”. Het lijkt vooreerst aangewezen om zich in deze opsomming consequent te beperken tot één en dezelfde term. cfr ook de opmerking bij artikel 155</p> <p>Redactionele onzorgvuldigheid: Het is niet duidelijk wat bedoeld wordt met de bepaling van artikel 169, 3° dat stelt dat “<i>eenieder niet-lineaire televisiediensten kan aanbieden voor zover: 3° de aanbieders van niet-lineaire televisiediensten, al dan niet tegen betaling, geheel of gedeeltelijk gecodeerd kunnen uitzenden.</i>”</p>
Art. 170	4° alinea: Opnieuw verwezen naar kennisgeving per ‘nieuwe soort dienst’, zodat de sectorraad voorstelt dit te schrappen.
Art. 172 (VOTP)	De vertegenwoordiger van de Vlaamse onafhankelijke producenten is van oordeel dat de algemene verplichting in het voorontwerp van decreet in hoofde van niet-lineaire diensten om “voor zover dat haalbaar is en met de passende middelen gebeurt de vervaardiging van en de toegang tot Europese Producties te promoten”, moet

	<p>worden vervangen door quota verplichtingen op basis van daadwerkelijke investeringsverplichtingen zowel ten voordele van Europese Producties in het algemeen, als specifiek ten voordele van Europese werken gemaakt door onafhankelijke producenten.</p> <p>De Memorie van Toelichting stelt dat artikel 172 overeenkomt met de bepalingen die reeds in de huidige Mediadecreten worden opgenomen m.b.t. de bevordering van Europese Producties. De huidige Mediadecreten bevatten echter hoegenaamd geen bepalingen inzake de bevordering van Europese werken voor aanbieders van niet-lineaire televisiediensten. Het is haar dan ook onduidelijk naar welke bepalingen uit de huidige Mediadecreten de Memorie van Toelichting hier verwijst.</p>
--	--

Deel IV: Dienstenverdelers

Art. 173 – 180 (Cable Belgium)	<p>De vertegenwoordiger van de netwerkuitbaters stelt dat er geen noodzaak is om deze categorie afzonderlijk in te voeren. Nergens behalve in Wallonië bestaat een dergelijke indeling. Hij stelt dat het verdelen van diensten een puur commerciële activiteit is. De inhoud van de diensten die worden aangeboden, is reeds inhoudelijk gecontroleerd of beoordeeld door lokale of buitenlandse regulator en wetgeving. In praktijk zo min mogelijk bezwaren. Verduidelijken wanneer van toepassing op welke entiteiten. Zie ook overweging 19 van de AVMS-richtlijn: aanbiedingen, verdelen van content die al vergund is, valt buiten richtlijn. Verder haalt hij aan dat de juridische afbakening van welke verdelers onder Deel IV van het voorontwerp zouden vallen onduidelijk is, en ook niet makkelijk te voorzien lijkt. Daarom zou het volgens hem effectiever kunnen zijn om kennisgeving vrijwillig te maken door te bepalen dat dienstenverdelers een kennisgeving kunnen doen bij VRM en tegelijkertijd een gedragscode onderschrijven die in essentie overeen kan komen met een aantal bepalingen uit Deel IV van het voorontwerp. Een dergelijke benadering speelt ook goed in op de nadruk die de Europese Commissie en de richtlijn 2007/65/EG leggen op het bewerkstelligen van co- en zelfregulerings initiatieven.</p> <p>De overige vertegenwoordigers van de sectorraad zijn echter de mening toegedaan dat er wel zinvolle argumenten kunnen worden gegeven voor het afzonderlijk identificeren van deze aanbieders, zoals het streven naar bijkomende transparantie op de markten. Wel delen zij de bezorgdheid dat het identificeren van deze functie niet mag leiden tot disproportionele nieuwe of niet-pertinente verplichtingen, maar moet kaderen in het beter richten van verplichtingen naar de juiste bestemming.</p>
Art. 175	Het handelsregister is afgeschaft en moet ondernemingsnummer of nummer in het rechtspersonenregister zijn.
Art. 176 al. 1	De bepalingen uit Hoofdstuk IV van Deel III over commerciële communicatie zijn gelinkt aan omroepdiensten waarvoor de redactionele verantwoordelijkheid berust bij de aanbieders van die omroepdiensten. Het artikel wekt,

	mede door de definitie van commerciële communicatie die overgenomen is uit de richtlijn AVMD, de indruk dat dienstenverdelers de mogelijkheid krijgen om commerciële communicatie in te lassen in de omroepdiensten van aanbieders van omroepdiensten, zonder hun toestemming daartoe. Dit kan vanzelfsprekend niet. Voorts kunnen hoogstens de regels van de Afdelingen II, III en IV van genoemd Hoofdstuk van toepassing zijn, die een algemene set van regels bepalen. Er wordt voorgesteld artikel 176 te herformuleren als volgt: <i>“De bepalingen van Afdelingen II, III en IV van deel III, titel II, Hoofdstuk IV, zijn van toepassing op de commerciële communicatie die dienstenverdelers brengen in hun eigen diensten aan de abonnees.”</i>
Art. 176 al. 2	Cable Belgium verzoekt deze bepaling te schrappen in verband met de bescherming minderjarigen. De vertegenwoordiger van de uitbaters van netwerken argumenteert: <i>“De beschermingsverplichting ten aanzien van minderjarigen rust reeds op uitgevers van lineaire en niet-lineaire televisiediensten. Deze additionele verplichting lijkt niet meteen nodig en juridisch zeer moeilijk te voorzien. Dit zou namelijk neer kunnen komen op het voorbij gaan aan het vrijverkeer van diensten beginsel en het verbod om inhoud te monitoren bij verdeling. In veel gevallen gaat het om het op ongewijzigde manier verdelen van gelijktijdige uitzendingen, waardoor geen monitoring kan plaatsvinden (juridisch en contractueel). Het voorstel is dan ook om deze bepaling te schrappen.”</i> De overige leden van de sectorraad kunnen de stelling onderschrijven dat de dienstenverdelers niet aansprakelijk mag worden gesteld voor de volledige en a priori controle van de inhoud die via zijn platform wordt verspreid, maar dat de bepaling over het verhinderen van toegang toch dient te worden behouden, aangezien dit precies de rol van de dienstenverdelers is en hij de enige is die op het niveau van de toegang de nodige maatregelen kan treffen. Een ruime meerderheid van de sectorraad adviseert om in dit artikel toe te voegen dat de dienstenverdelers de ‘technische’ maatregelen moet nemen om de toegang te vermijden en om de laatste zin van het artikel te schrappen. Deze schrapping geniet echter niet de instemming van de vertegenwoordigers van de gebruikers en gezinsbelangen.
Art. 178	Reeds enige tijd geleden werd voor de private omroepen de verplichting geschrapt om jaarlijks een werkingsverslag aan de VRM te bezorgen. De sectorraad stelt zich er dan ook vragen bij dat dit voor de dienstenverdelers wordt ingevoerd (cfr punt 2 van de algemene opmerkingen inzake disproportionaliteit van de regelgeving).
Art. 179	In artikel 179 zijn nog allerhande onvolkomenheden (ontbrekende woorden, tikfouten, grammaticale onzuiverheden): <i>“De dienstenverdelers kunnen niet aansprakelijk gesteld worden voor de door de omroeporganisatie doorgegeven informatie of het verschaffen van toegang tot deze informatie (in plaats van “informatiek”), en evenmin (in plaats van “alook niet”) voor de op verzoek van de omroeporganisatie opgeslagen informatie, op voorwaarde dat...”</i> . Hierboven werd reeds meerdere malen opgemerkt dat er geen definitie bestaat van “omroeporganisatie” hetgeen tot dubbelzinnigheden kan leiden. De Memorie van Toelichting verduidelijkt vervolgens dat het “louter door de omroeporganisaties doorgegeven informatie” slaat op lineaire televisiediensten die doorgegeven worden en dat “het verschaffen van toegang tot de door omroeporganisaties doorgegeven informatie” slaat op niet-lineaire

	<p>televisiediensten. Men kan zich hierbij afvragen of dergelijke verduidelijking niet beter in de tekst zelf van het artikel wordt opgenomen.</p> <p>Voorts is de sectorraad van mening dat zij een gegarandeerde toegang moeten krijgen tot de data die betrekking hebben op hun omroepdiensten die de dienstenverdelers doorgeven. De vertegenwoordiger van de aanbieders van netwerken kunnen daarmee echter niet akkoord gaan.</p> <p>Het is volledig correct om het zogenaamde “<i>mere conduit</i>” beginsel hier in te voegen in verband met de nodige verantwoordelijkheidsvraagstukken bij het verdelen van lineaire en niet-lineaire televisiediensten. Aangezien er discrepanties worden opgemerkt tussen de voorgestelde tekst en de relevante bepaling – artikel 12 uit de richtlijn 2000/31/EG (elektronisch handel), wordt voorgesteld de tekst van de richtlijn te hanteren ter voorkoming van interpretatieproblemen. De richtlijn 2007/65/EG verwijst zelf in overweging 23 expliciet naar de richtlijn 2000/31/EG in het kader van verantwoordelijkheidsvraagstukken.</p>
Art. 180	<p>Dit artikel, dat betrekking heeft op dienstenverdelers die gebruik maken van een televisieomroepnetwerk, is in de praktijk niet haalbaar en moet worden geschrapt. Een aanbieder van een televisieomroepnetwerk moet op basis van deze bepaling immers met minimaal drie dienstenverdelers per technologie werken, dus drie voor DVBT en drie voor DVB-H. Diezelfde verplichting geldt niet voor satelliet- of kabelnetwerken.</p>
Art. 181 (Cable Belgium)	<p>Het huidige aantal must-carry lineaire televisiediensten in Vlaanderen is reeds aanzienlijk (8, met inbegrip van 1 regionale televisiedienst per zendgebied).</p> <p>De mogelijkheid voorzien om nieuwe must-carry televisiediensten aan te wijzen gaat in tegen een praktische trend; namelijk dat het beschikbare televisieaanbod in Vlaanderen enorm verbreed is geworden waardoor must-carry verplichtingen vlugger disproportioneel geacht moeten worden.</p> <p>Daarnaast is, ondermeer met de periodieke herzieningsclausule in artikel 31 van de richtlijn 2002/22/EG, de achterliggende doelstelling om te gaan naar een afbouw van de bestaande must-carry verplichtingen, niet naar een uitbreiding.</p>
Art. 181 (VOTP - VDP)	<p>Artikel 181 verduidelijkt welke dienstenverdelers zich moeten houden aan bepaalde must-carry verplichtingen, en op welke dienstenverdelers enkele may-carry bepalingen van toepassing zijn. De opdeling tussen beide gebeurt echter aan de hand van eerder dubieuze en subjectieve criteria.</p> <p>[...] Criteria als een “significant aantal eindgebruikers”, “het belangrijkste middel” etc zijn zeer subjectieve criteria. Bovendien kan men zich afvragen binnen welk geografisch gebied dit wordt nagegaan, ten aanzien van welke andere “middelen” en welke categorie van “eindgebruikers” dit wordt bekeken etc.</p>
Art. 181	<p>Artikel 181, § 1, tweede lid, stelt dat de dienstenverdelers de omroepen (die onder de must carry vallen) onverkort en in hun geheel moeten doorgeven. De sectorraad stelt de vraag wat met “omroepen” wordt bedoeld en of deze bepaling dan niet in tegenstrijd is met artikel 182 dat enkel spreekt van lineaire omroepprogramma’s. Er wordt een</p>

	<p>verduidelijking gevraagd over artikel 181, § 1, tweede lid. Bovendien vraagt de sectorraad aan deze bepaling voor de duidelijkheid toe te voegen “<i>en zonder invoegingen</i>”.</p>
Art. 182 (T-A)	<p>Test-Aankoop vraagt de decretale bepaling van een basispakket – met daarin de nationale openbare omroepen en de populairste commerciële zenders – dat alle dienstenverdelers verplicht moeten aanbieden. De artikelen in het ontwerpdecreet over de must-carry/must-offer bepalingen kunnen zich hiertoe lenen. Dit pakket mag niet versleuteld worden. Test-Aankoop wordt in deze vraag gesteund door de Gezinsbond en de Radiofederatie, maar staat tegenover de opvatting van de netwerkexploitanten, die aanhalen dat een verdere uitbreiding haaks staat op de Europese tendens.</p>
Art. 182 (deskundige)	<p>Art 182 §3 punt 5 en art 183 punt 5: alle voorgaande omroepen (opgesomd in punt 1 tot 4) zijn omroepen die rechtmatig zijn erkend in een lidstaat van de Europese Gemeenschap, en dus inbegrepen zijn in punt 5. Deze may-carry-bepalingen lijken dan ook gedateerd en nodeloos complex. Bovendien stelt art. 184 dat “andere” omroepprogramma’s mogen worden doorgegeven dan diegene opgesomd, maar er zijn m.i. geen andere programma’s dan deze die ofwel binnen de EU (automatische may-carry) of wel buiten de EU (VRM-toelating vereist) worden gemaakt.</p>
Art. 182 (radiofederatie)	<p>De vertegenwoordiger van de private radio-omroepen houdt een pleidooi om voorrang te geven aan bijkomende Vlaamse radio-omroepen in de must-carry i.p.v. buitenlandse. Hij stelt: “<i>Diverse parameters waaronder de doorgifteverplichting, zorgen voor een toenemend overwicht van nationale radio versus lokale. Dus ook voor een benadeling van kleinere lokale middenstand versus grote ketens. We vragen evenwicht in het decreet en stellen voor: Art. 182. §1. De dienstenverdelers, vermeld in artikel 181, §1, tweede lid, moeten, op het ogenblik dat ze worden uitgezonden en in hun geheel, de volgende lineaire omroepprogramma’s verdelen in hun basisaanbod: de omroepprogramma’s van de openbare omroep van de Vlaamse Gemeenschap; het omroepprogramma van de regionale aanbieder van televisiediensten en de lokale radio-omroepen. Dit moet kosteloos, gelijktijdig en onverkort doorgegeven worden, en dit ten minste binnen het verzorgingsgebied van die regionale en lokale omroep. De kosteloosheid slaat zowel op de aanvoer als op het doorgeven van het omroepprogramma</i>”</p>
Art. 182 (omroepen)	<p>De vertegenwoordigers van de omroepen merken op dat in artikel 182, § 2 in een must carry van Vlaamse radio-omroepen zou kunnen worden voorzien.</p>
Art. 182	<p>Art. 182, § 3 In verband met may carry voor omroepdiensten die niet onder must carry vallen. De sectorraad stelt volgende wijzigingen voor:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. De verwijzing in artikel 182, 3, naar artikel 181, § 1, tweede lid, moet vervangen worden door “artikel 181, § 1, eerste lid”. 2. Voorts, indien de must-carry voor de omroepdiensten van de VRT toch zou beperkt worden tot de lineaire omroepdiensten, dient aan deze paragraaf een lid toegevoegd te worden dat ook de niet-lineaire omroepdiensten van de VRT mogen doorgegeven worden.

Art. 182 (VRT)	<p>Artikel 182 van de nieuwe tekst voorziet enkel in een must carry voor lineaire omroepprogramma's van de VRT. Dit is evenwel te beperkt. De openbare omroepopdracht is ruimer dan alleen de lineaire omroepdiensten. In een wijzigende mediacontext zijn de niet-lineaire omroepdiensten die deel uitmaken van de openbare omroepopdracht minstens zo belangrijk als de lineaire diensten.</p> <p>De openbare omroep stelt volgende wijzigingen voor:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. De verwijzing naar lineaire omroepprogramma's vervangen door "omroepdiensten" zoals ook gesuggereerd in de opmerkingen bij de definities. 2. de vervanging van het eerste lid van artikel 182 als volgt: <i>"1° alle omroepdiensten van de openbare omroep van de Vlaamse Gemeenschap die, krachtens artikel 6 van dit decreet, zoals nader gepreciseerd in de beheersovereenkomst bedoeld in artikel 17 van dit decreet, behoren tot zijn openbare omroepopdracht"</i>
Art. 183	<p>De sectorraad stelt zich vragen bij het nut of de wenselijkheid van de bepalingen rond may-carry. In een omgeving waar het schaarste-argument steeds minder speelt, dient een overheid toch niet te bepalen welke informatie wel en niet wordt aangeboden? Waar geen schaarste geldt, zou dit tot de commerciële vrijheid van de aanbieder moeten behoren met dien verstande dat de Vlaamse omroepen niet benadeeld worden.</p> <p>In artikel 183, 1°, wordt er sowieso van uitgegaan dat televisieomroepnetwerken geen significante netwerken zijn. Die taak behoort toe aan de aan de Vlaamse regering, op advies van de VRM. Voorts doet men uitschijnen dat de kans bestaat dat de VRT niet in het Nederlands zou uitzenden. De sectorraad stelt volgende wijzigingen voor: in artikel 183, 1°, dient het zinsdeel geschrapt te worden <i>"die bestemd zijn voor kijkers en luisteraars in het exploitatiegebied van het televisieomroepnetwerk, voor zover de programma's onder meer in het Nederlands worden verzorgd."</i></p>

Deel V: Netwerken

Art. 185 – 203	<p>De vraag rijst of naast must-carry verplichtingen voor dienstenverdelers, niet zou moeten worden gedacht aan een soort van must-carry ten aanzien van aanbieders van netwerken. Bijvoorbeeld een recht van gebruikers op toegang tot het internet en een aanspraak van diezelfde gebruikers op minimale kwaliteitsvereisten voor de verspreiding van hun omroepactiviteiten. Waarom zijn maar enkele netwerken geregeld en niet alle andere? De sectorraad neemt zich voor om evoluties op dit vlak (nauw verwant met het debat rond "net neutrality") in de toekomst van nabij op te volgen.</p>
Art. 185 - 188	<p>De sectorraad vraagt verduidelijking over de toepassing van deze artikelen. De belangrijkste bezorgdheid bestaat erin dat door deze artikelen geen overbodige, dubbele procedure en instanties worden ingesteld, met alle mogelijke positieve en negatieve bevoegdheidsconflicten en nadelige gevolgen voor aanbieders en gebruikers vandien.</p>

Art. 189	De sectorraad stelt voor om te verduidelijken om welke frequenties en technologieën het hier precies gaat. Het doorgeven van televisie- of radiosignalen via bijvoorbeeld WiFi (802.11) in de 2.4 Ghz-band is niet onderworpen aan een zendvergunning, omdat het hier om <i>license exempt spectrum</i> gaat.
Art. 189	Het toepassingsgebied van deze Titel II en meer bepaald ook van artikel 189 moet beperkt worden tot zendvergunningen voor zendapparatuur voor “draadloze frequenties” (niet kabelfrequenties) die gebruikt worden voor omroepactiviteiten. Voorstel: aanpassen van artikel 189 als volgt: “ <i>Niemand mag zendapparatuur voor draadloze omroep frequenties gebruiken...</i> ”.
	Artikel 189, § 4: Er is niet geregeld wat er gebeurt indien de VRT niet meer over een eigen zenderpark beschikt en de transmissie uitbesteedt aan een netwerkoperator. Voorstel: artikel 189, § 4, wordt geherformuleerd als volgt: “ <i>De vergunningen, vermeld in §1, zijn niet vereist voor het exploiteren van zendapparatuur ten behoeve van de uitzendingen van de openbare omroep van de Vlaamse Gemeenschap. De Vlaamse Regering stelt de openbare omroep de nodige frequenties ter beschikking</i> ”. De laatste zin zou overigens beter opgenomen worden in Deel II van de ontwerp tekst over de VRT.
Art. 197	Er wordt voorgesteld om dit artikel te schrappen, of subsidiair om het te laten gelijklopen met de artikelen 97 t/m 105 van de wet van 21 maart 1991. In het bijzonder zijn de gevallen waarin de kosten voor het bevestigen en verplaatsen van kabels op de netwerkoperator wordt gelegd disproportioneel breed.
Art. 198	Artikel 198, §3, eerste lid doet hetzelfde probleem rijzen als artikel 189, § 4 (cfr supra). Er is niet geregeld wat er gebeurt als de VRT geen eigen omroepnetwerk meer heeft. Het probleem is dat men hier een onderscheid maakt tussen het netwerk als dusdanig en de frequenties die nodig zijn om uit te zenden. Voorstel: Het eerste lid van artikel 198, § 3, eerste lid, wordt als volgt geherformuleerd: “ <i>De vergunning vermeld in § 1, is niet vereist voor het radio- of televisieomroepnetwerk (of beter etheromroepnetwerk) in de mate dat dit netwerk de omroepdiensten van de openbare omroep van de Vlaamse Gemeenschap uitzendt</i> ”.
	Artikel 198, § 3, tweede en derde lid: beide bepalingen horen beter thuis in Deel II over de VRT. Voorts moet het woord “bestaande” geschrapt worden. [...] In de huidige context heeft deze bepaling geen zin meer. Voorts zijn deze bepalingen in strijd met de huidige beheersovereenkomst die stelt dat de VRT zijn openbaar aanbod zoals het in de beheersovereenkomst is vastgelegd, via aardse zenders universeel en gratis toegankelijk moet stellen. Voorstel: <ol style="list-style-type: none"> 1. De bepalingen worden best ondergebracht in Deel II over de VRT. 2. Voorts wordt de tekst gewijzigd als volgt: “<i>de Vlaamse Regering stelt de VRT de digitale frequentieblokken en frequentiekanalen ter beschikking die hij nodig heeft om de omroepdiensten die krachtens artikel 6 van dit decreet, zoals nader gepreciseerd in de beheersovereenkomst bedoeld in artikel 17 van dit decreet, tot zijn openbare omroepopdracht behoren, door te geven. Het gebruik van eventuele restcapaciteit wordt geregeld in de genoemde beheersovereenkomst</i>”

Art. 201	<p>Volgens de huidige mediadecreten (artikel 118) kon men naast een zendvergunning ook een transportvergunning bekomen. In de ontwerp tekst heeft men de transportvergunning geschrapt. Volgens de Memorie van Toelichting werd zulke transportvergunning in het verleden quasi nooit gevraagd omdat men voor het transport van omroepsignalen gebruik kon maken van een straalverbinding punt-tot-punt of een telefoonverbinding waarvoor geen transportvergunning vereist was.</p> <p>De omroeporganisaties stelden in de praktijk overigens ook vast dat de bevoegdheidsverdeling terzake tussen het federale BIPT en de Vlaamse VRM moeilijk lag. Door de afschaffing van de transportvergunning is op dit punt dan ook duidelijkheid gecreëerd, wat positief is. In die optiek rijst de vraag waarom men artikel 201 (het huidige artikel 140) dan niet ook geschrapt heeft. In dit artikel staat dat de VRM zijn goedkeuring verleent aan de aanleg van zendapparatuur voor het transporteren van programmasignalen. Voorstel: Het is aan te bevelen dit artikel te schrappen.</p>
----------	--

Deel VI: Het gebruik van normen voor het uitzenden van televisiesignalen

Art. 204	De definities van de begrippen worden best allen opgenomen in artikel 2.
Art. 209	<p>Artikel 209, eerste lid De vraag rijst wie bedoeld wordt met “de aanbieders van systemen voor voorwaardelijke toegang”. Voorts rijst de vraag waarom in dit lid alleen sprake is van een controleoverdracht naar de kabelhoofdstations. Voorstel: De bepaling wordt als volgt aangepast: <i>“de aanbieders van omroepdiensten casu quo de dienstenverdelers die gebruik maken van systemen voor voorwaardelijke toegang, maken uitsluitend gebruik van systemen die de nodige technische mogelijkheden bieden voor een goedkope controleoverdracht”</i>.</p> <p>Artikel 209, tweede lid De eerste zin van het tweede lid maakt dubbel gebruik uit met de bepaling uit het eerste lid (cfr supra). In de tweede zin van deze bepaling wordt de volledige controle gegeven aan de aanbieder van kabelnetwerken of radio- en televisieomroepnetwerken. Maar bedoelt men hier werkelijk de netwerkkoperatoren of de dienstenverdelers? [...] Alleszins zijn de rechten van de aanbieders van omroepdiensten hier niet geregeld. Kan een aanbieder van omroepdiensten eisen dat zijn programma's niet gescrambled zijn? Voorstel: 1. De eerste zin van het tweede lid wordt geschrapt. 2. In de tweede zin wordt verduidelijkt wie bedoeld wordt met <i>“de aanbieders van kabelnetwerken en de aanbieders van een radio-of televisieomroepnetwerk”</i>.</p>

	3. Wat met de rechten van de aanbieders van omroepdiensten?
Art. 210	In artikel 210 wordt ook het begrip “aanbieders van diensten voor voorwaardelijke toegang” gebruikt. Vermoedelijk worden in dit artikel de “dienstenverdelers” bedoeld. Voorstel: er zou moeten worden verduidelijkt wie bedoeld wordt met “aanbieders van diensten voor voorwaardelijke toegang”.

Deel VII: De Vlaamse Regulator voor de Media

Art. 214 – 233	De sectorraad is voorstander van een regime waarbij door de VRM aan een kandidaat-aanbieder een standaard-formulier wordt ter beschikking gesteld waarmee de nodige gegevens ter beschikking kunnen worden gesteld om de criteria in verband met de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap (onder meer plaats van vestiging, programmatiebeslissingen, ...) te controleren.
Art. 214 – 233	<p>De Sectorraad doet volgende (procedurele) aanbevelingen met het oog op aanvulling van Deel VII:</p> <ul style="list-style-type: none"> • <u>Tegensprekelijk debat</u>: Er wordt vandaag een gebrekkig tegensprekelijk debat georganiseerd wat een deugdelijk verweer verhindert, minstens bemoeilijkt. Voorstel: De Vlaamse Regulator zou op basis van het verslag van de onderzoekscel vooraf omstandig en juridisch moeten motiveren welke beslissing zij zinnens is te nemen. Aan de omroeporganisatie kan dan de gelegenheid geboden worden om – indien daartoe reden is – argumenten aan te brengen die tot een andere beslissing zouden kunnen leiden. Nadien zou dan een definitieve beslissing geveld kunnen worden. • <u>Beroepsmogelijkheid</u>: Er bestaat vandaag geen reële beroepsmogelijkheid tegen de beslissingen van de Vlaamse Regulator voor de Media. Voorstel: In zijn advies van 9 mei 2005 heeft de Vlaamse Mediaraad reeds vastgesteld : “dat de mogelijkheid tot beroep tegen de sancties van de Vlaamse Regulator voor de Media (hierna: VRM) niet expliciet wordt vermeld. Men kan beroep aantekenen bij de Raad van State, maar dit is evenwel geen snelle procedure. Het is wenselijk een vlotte beroepsprocedure tegen de beslissingen van de VRM in te schrijven.” De sectorraad zou dan ook opnieuw willen aandringen op een vlotte beroepsprocedure bij bijvoorbeeld een overkoepelende beroepskamer. • <u>Reruns</u>: Wanneer de Vlaamse Regulator in een programma een inbreuk vaststelt op de Vlaamse mediadecreten, rijst de vraag of de omroeporganisaties het programma in kwestie nog kunnen uitzenden. Dit is zeer relevant aangezien een programma wordt afgeschreven over een aantal uitzendingen. Dit kan ook

	<p>gevolgen hebben voor de algehele programmaportefeuille van de omroeporganisaties.</p> <p>Voorstel: Er wordt bepaald dat een vastgestelde inbreuk niet betekent dat het programma of de aflevering in kwestie niet langer zou kunnen worden uitgezonden. De vertegenwoordigers van de gebruikers wijzen erop dat dit echter in geen geval mag leiden tot het heruitzenden van onregelmatige inhoud (vb. reclame).</p> <ul style="list-style-type: none"> • <u>Bewaring van uitzendingen</u>: Artikel 232 van het ontwerpdecreet - dat op dat punt artikel 176septies van de gecoördineerde mediadecreten overneemt - verplicht de omroeporganisaties een opname van de omroepsignalen te bewaren voor een periode van één maand. Dit is lang en brengt, zeker met de uitbreiding van het aantal omroepdiensten, een grote kost met zich mee. <p>Voorstel: Er wordt bepaald dat opnamen van de uitzending voor een periode van één maand dienen bewaard te worden. Indien de Vlaamse Regulator over eigen opnameapparatuur zou beschikken in de toekomst, zou de bewaringsplicht kunnen afgeschaft worden. Voorts zou de bewaarplicht slechts mogen gelden voor de lineaire diensten.</p> <p>Tenslotte is een meerderheid (waaronder niet de vertegenwoordigers van de netwerkoperatoren) van oordeel dat de bewaarplicht ook moet opgelegd worden aan de dienstenverdelers.</p> <ul style="list-style-type: none"> • <u>Simultane monitoring</u>: De omroeporganisaties merken dat – naast de regelmatige simultane monitoring van omroeporganisaties – de Vlaamse Regulator tevens opdrachten tot onderzoek instelt naar aanleiding van berichten die in de pers verschijnen. Op dat ogenblik worden enkel de programma's en omroeporganisaties gecontroleerd die in een bericht worden aangeduid. Dit leidt tot een onevenwicht in de regelmaat van onderzochte programma's. Voorstel: Om redenen van billijkheid dient de Regulator verplicht te zijn erover te waken dat zijn toezicht niet onbillijk wordt gespreid. • <u>Overgangsbepalingen</u>: in geval van een verstrenging of een verstrengde interpretatie van de regels inzake commerciële communicatie, moet in een overgangsregeling worden voorzien. Tussen de start van de productie van een televisieprogramma en de uitzending ervan verloopt een lange periode. Indien de reclame en sponsorregels verstrengen tijdens dit productieproces, is het dikwijls niet haalbaar om op dat ogenblik nog in te grijpen in het productieproces. De omroeporganisaties kunnen met de nieuwe regelingen dan ook enkel rekening houden bij nieuwe producties. Het zou dan niet redelijk zijn om de omroeporganisaties te veroordelen voor inbreuken in programma's waarvoor ten tijde van de productie ervan soepelere regels golden dan deze ten tijde van de uitzending. Ook de commerciële politiek (o.a. mbt sponsoring, de verkoop van radioreclame ...) kan niet van dag op dag aangepast worden aan de verstrengde regels. De afspraken die met de commerciële partners worden gemaakt (op basis van de soepelere regels) gelden dikwijls voor langere tijd. De sectorraad acht het wegens de rechtszekerheid dan ook cruciaal om de omroeporganisaties gedurende een redelijke en verantwoorde termijn de kans te geven zich te conformeren aan de strengere (interpretatie van) de regels.
--	--

	<ul style="list-style-type: none"> • <u>verwittigingsprocedure</u>: aansluitend bij de vraag om overgangsbepalingen, vraagt de sectorraad ook dat de VRM alvorens een omroeporganisatie te sanctioneren voor een welbepaalde inbreuk, bij een eerste vaststelling eerst een waarschuwing zou uitspreken.
Art. 217	Redactionele slordigheid in de opsomming (1°: “art. 13 en 30” ipv “art. 13 en 32”; en in 2° en 5°)
	De sectorraad stelt zich vragen in verband met de afstemming van de bevoegdheid inzake marktanalyses en het in kaart brengen van mediaconcentraties (door de VRM) met andere instanties, zoals bijvoorbeeld de federale autoriteiten inzake mededinging.
Art. 218	Een ruime meerderheid van de sectorraad is er voorstander van om de controle en het toezicht over de <i>inhoud</i> van de reclameboodschappen aan de Jury voor Ethische Praktijken inzake Reclame (JEP) voor te leggen. De vertegenwoordigers van de Gezinsbond en een onafhankelijk expert stellen dat de huidige samenstelling van de Jury voor Ethische Praktijken inzake Reclame onvoldoende garanties biedt met betrekking tot zijn maatschappelijk draagvlak en zijn van oordeel dat er mogelijk ook problemen zouden kunnen rijzen met betrekking tot de effectiviteit van het toezicht. Om aan dit laatste euvel tegemoet te komen, stellen de vertegenwoordigers van de omroepen dat zij zich decretaal willen engageren om de JEP-beslissingen na te leven en dat eventuele geschillen over de naleving aan de VRM zouden kunnen worden voorgelegd zie ook opmerkingen bij art. 48-72).
	Verder is de sectorraad van oordeel dat het nuttig zou zijn om niet alleen op het niveau van de decreten zelf, maar ook in verband met de wijze waarop de VRM deze dient toe te passen, de belangrijkste te behartigen belangen of beleidsdoelstellingen (vb. vrijheid van meningsuiting, leefbaarheid van de omroepsector, mediapluralisme, bescherming van minderjarigen, ...) op te lijsten en te expliciteren. Ook zou er kunnen worden gedacht om aan de VRM een informerende opdracht toe te kennen in verband met de toepassing van de decreten. Enkele leden merken echter op dat deze rol beperkt dient te blijven tot louter adviserend, en dat in geen geval de Algemene Kamer hierbij kan worden betrokken (gelet op haar jurisdictioneel statuut).
	Art. 218 §2: terminologische onduidelijkheid: “...tot de bepalingen over commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut.”
	Art. 218 § 3: De VRM, kamer voor onpartijdigheid en bescherming van minderjarigen kan enkel optreden op vraag van Vlaamse regering of na klacht van belanghebbende of benadeelde. De sectorraad is van oordeel dat deze kamer ook de bevoegdheid moet worden gegeven om ambtshalve te kunnen optreden voor wat de toepassing betreft van art. 42 (bescherming minderjarigen), inclusief i.f.v. van de toepassing van art. 43 (cfr. supra) (cfr. ook de bevoegdheid van de vroegere Kijk- en Luisterraad voor radio en televisie). Daarbij dient de kamer wel rekening te houden met de proportionaliteit in haar ambtshalve optreden.
Art. 219 (gebruikers)	Art. 219 zet artikel 3 van de richtlijn om. Als de VRM van oordeel is dat een aanbieder van lineaire televisiediensten die valt onder de bevoegdheid van een andere lidstaat van de EU een lineaire televisiedienst aanbiedt die volledig of

	<p>hoofdzakelijk gericht is op de Vlaamse Gemeenschap, kan hij contact opnemen met de bevoegde lidstaat van de EU om een wederzijdse aanvaardbare oplossing voor ondervonden problemen mogelijk te maken. De VRM kan passende maatregelen nemen tegen deze aanbieder als het resultaat van de overlegprocedure niet bevredigend is.</p> <p>In de toelichting bij dit artikel lezen de vertegenwoordigers van de gebruikers dat de VRM bij haar beoordeling of de uitzending volledig of hoofdzakelijk gericht is op het Nederlandstalig taalgebied, kan rekening houden met indicatoren zoals de herkomst van de televisiereclame of het bestaan van programma's of commerciële communicatie die specifiek gericht zijn op het publiek van de Vlaamse gemeenschap. In dat geval mag de VRM dus, overminderd de toepassing van het oorspronglandbeginsel, maatregelen nemen die het vrij verkeer van televisiediensten beperken.</p> <p>[...] De vertegenwoordigers van de gebruikers zijn van oordeel dat de mogelijkheid om af wijken van het oorspronglandbeginsel het argument van de commerciële omroepen ontkracht als zouden zij niet kunnen concurreren met Nickelodeon omdat deze niet onderworpen is aan de Vlaamse mediadecreten. De gebruikers blijven dus gaan voor een verbod op reclame in en rond kinderprogramma's. [...]</p>
<p>Art. 232 – 233 (Sabam)</p>	<p>De erkenningen en machtigingen onder de huidige wetgeving worden vervangen door loutere aanmeldingen voor wat betreft de omroepdiensten en dienstenverdelers. De Vlaamse Regulator voor de Media zal er een register van bijhouden.</p> <p>In het kader van openbaarheid van bestuur zal zeker een deel van de informatie publiek zijn.</p> <p>In artikel 233 wordt – terecht – gewezen op het feit dat leden en personeel van de Vlaamse Regulator geen vertrouwelijke informatie aan derden mogen meedelen.</p> <p>Het lijkt Sabam dan ook nuttig dat er een artikel zou gewijd worden aan de informatie dewelke de Vlaamse Regulator minimaal beschikbaar zal stellen via b.v. de reeds bestaande nieuwsbrief en website.</p>

Deel VIII: Strafbepalingen: dit deel heeft geen aanleiding gegeven tot opmerkingen

Deel IX: Slotbepalingen

<p>Art. 236 – 237</p>	<p>Het voorontwerp lijkt geen relevante overgangsbepalingen te bevatten, wat eigenaardig is.</p>
<p>Art. 236 – 237</p>	<p>Het voorontwerp bevat geen opheffingsbepaling met betrekking tot de decreten betreffende de radio-omroep en de televisie, gecoördineerd op 4 maart 2005, zodat die mogelijk impliciet worden opgeheven voor zover tegenstrijdig met het voorontwerp, maar voor het overige blijven bestaan. Het is dus beter om een uitdrukkelijke opheffingsbepaling op te nemen.</p>